

MISSZIÓI MAGAZIN

2000

3. szám

**„...pünkösdig
maradok...”**

**Egyházi
számtan**

**Gumibottal,
Bibliával**

Misszi-óhaj

**Globalizáció:
új Bábel?**

**Mosoly-fény
prédikáció**

„ ... N A G Y É S S O K A T Í G É R Ő K A P U N Y Í L T ... ”

„...pünkösdig maradok...”

Címlapfotónk alatt Pál apostol vallomásának csak egy részletét idéztük, de érdemes az egész mondatot végiggondolnunk: „Efezusban pünkösdig maradok, mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt ott előttem, de az ellenfél is sok.” (1Kor 16, 8-9)

Az elmúlt évtizedben hazánkban is nagy és sokat ígérő kapuk nyíltak az egyházi, a missziói szolgálat előtt. Vannak kapuk, melyeken bátran, talán néha kissé elhamarkodottan, felkészületlenül léptünk át. Más nyitott ajtók előtt viszont elmentünk, vagy még ma is a küszöbön ácsorgunk, mert nem vagyunk biztosak abban, hogy éppen nekünk kell ott belépniünk. Ez utóbbi bizonytalanságért nem kell, hogy feltétlenül rossz legyen a lelkiismeretünk, mert egy-egy megnyíló lehetőség, nem mindig Isten ajándéka és akarata. A szabadságnak is megvannak a maga kísértései, útvesszői, csapdái és buktatói. Gyakran tapasztalhattuk a ránkzúduló új lehetőségek özönében, hogy bizony nagy igazságot fogalmazott meg a francia gondolkodó, *Sartre*, amikor arról írt, hogy sokszor úgy érezzük: „szabadságra vagyunk kárhozthatva.”

Irigylésre méltó Pál apostol térben és időben meghatározott „menetlevele”, világos küldetéstudata: „Efezusban pünkösdig maradok...” Mi hányszor örlődünk súlyos kérdések malomkövei között: hol, meddig, milyen áron kell kitartanunk? Hol a határ a jó pásztor kevesen való hűsége és a hamis szórványromantika között? Más képpel élve: a kapitánynak tényleg meg kell várnia, míg végleg elmerül a léket kapott hajó? Vagy inkább az a küldetése, hogy a „túlélőket” mentőcsónakba ültetve, saját életét, szolgáló energiáit is megmentve, ott dolgozzon tovább, ahol többeket tud ellátni „az egy szükségessel”? Behatárolt anyagi és még szűkösebb személyi lehetőségeinkből mennyit szabad feláldozni emberileg, demográfiailag, statisztikailag reménytelen gyülekezetek mesterséges életben

tartására? Talán ezen a területen sem lehet megkerülni az orvosi etika kínzó kérdését, az eutanázia, a „jó”(?) halál problémáját? Vagy mi sem adhatjuk fel soha? A páli határidőt szimbolikusan értve: ki kell tartani, minden áron, Isten meglepetésének, a pünkösdek reményében?

Érdemes az apostol mondatának végénél is elidőzni: „...az ellenfél is sok.” Valódi ellenségünk csak egy van, aki Péter apostol tapasztalata szerint halálra sebzett fenevadként, „ordító oroszlánként” keresi áldozatait. Mi talán, napjainkban, inkább a Jézus szerint alattomosan támadó, „báránybőrbe rejtőző farkas” munkáját érhetjük tetten, aki sokakat tesz ellenféllé, sőt megpróbál minél többekben egyenesen gyűlölendő ellenséget láttatni. Hiába a nagyobb szabadság, ha missziói küldetésünk hiteles és hatékony betöltését még mindig akadályozza, sőt mérgezi egymás iránti ösbizalmatlanságunk, a valódi ökumenikus együttműködés készségének gyakran tapasztalható, bénító hiánya. Sajnos ez a nélkülözhetetlen „csapatszellem” még egyházunkon belül, sőt gyakran egy-egy gyülekezeten belül is égető hiány. Régi keserves felfedezésünk, hogy az Ellenség döntően nem kívülről, hanem belülről támad!

Viszont az is vitathatatlan tény, hogy az egyház hajója kétévezrede gyengébb-hevesebb ellenszélben navigál, de a legnagyobb történelmi viharok sem tudták elsüllyeszteni. Ez világméreteken kétségtelenül igaz, de egy-egy földrajzi ponton ugyanakkor elfogyhat Isten népe. Ma például Efezusban hiába keresnénk Pál gyülekezetének kései utódait...

Mindez fokozottan kell, hogy még ellenfeleinkért is imádkozó és nekik is tanúskodó életre indítson minket, hogy ott, ahová Isten állított minket, igazi pünkösöt élhessünk át, ha Ő is úgy akarja.

Gáncs Péter

200-ból 60 – egy körlevél tanulságai

A közelmúltban körlevélben kértük az evangélikus lelkészeket, hogy legyenek segítségünkre az MM terjesztésében. A kiküldött mintegy 200 kérdőívből eddig 60 érkezett vissza, ami ugyan még az 50%-ot sem éri el, de ez az arány egyházunkban sajnos nem meglepő.

Köszönjük mindazoknak, akik válaszoltak, és biztató szavaiknak örülve, kritikájukat komolyan véve szerkesztjük tovább az MM-et. A körlevél eredményeként sikerült szert tennünk 30 olyan terjesztőre, aki – levéve a helyi lelkész válláról a gondot – segít környezetében a Magazin széttörésében, az olvasók toborzásában. Így a 3000 példányból már közel 2500 jut el postán Olvasóinkhoz.

A szerkesztőbizottság

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 5. évfolyam 3. szám *
A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel / fax: 400-3057 – e-mail: evmis@mail.mataw.hu * ISSN 1419-1563 * felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter, szerkesztő: Kőháti Dorottya, szerkesztőbizottság: Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János * az MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján: <http://www.lutheran.hu> dr. Léránt István szerkesztésben az Elektronikus Könyvtárban, illetve az Újdonságok alcím alatt * Tipográfia és nyomtatás készült a Plantin Kiadó és Nyomda Kft-ben. Felelős vezető: Gollob Józsefné
Címlapfotó: Richard T. Nowitz: Utazás Jézus földjére (115. oldal)

EGYHÁZI SZÁMTAN

– avagy: evangélikusok kerestetnek! –

Beszélgetés dr. Sólyom Jenővel, a Déli Egyházkerület felügyelőjével

**Felügyelő úr, egy-
másnak ellentmon-
dó adatokat hallunk
egyházunk tényle-
ges létszámáról.
Hányan is vagyunk
tulajdonképpen?**

Mintegy 300.000 evangélikussal számolhatunk, ami a mai magyar lakosság 4%-ának felel meg. A történelmi egyházak között ezzel a harmadik helyen vagyunk, ami a számon tartott egyháztagokat illeti: a katolikusok vannak a legtöbben, a lakosság 2/3-a, majd a reformátusok következnek 20%-kal, végül az evangélikusok: 4%-kal.

**Sok ez a szám vagy kevés? Tudna valami-
lyen viszonyítási adatot említeni?**

Trianon után ('30-as évek) a lakosság 6%-a volt evangélikus, kb. 500 ezer fő. A határok átrajzolásánál sajnos nagyon sok hívünk került az anyaországon kívülre. A II. világháború után szintén csökkent a létszám (németek, szlovákok kitelepítése), és így alakult ki a 40-es évek végére egy rögzített létszám, ami akkor 430 ezer fő volt. 1992 óta, enyhe csökkenéssel, a 300 ezres lélekszám az elfogadott. Ők azok, akik keresztesztetnek, egyházi temetést kérnek, de az egyházzal ténylegesen kapcsolatot tartók száma ennél a 300 ezernél lényegesen kevesebb, mintegy a fele. A Déli Egyházkerület a névleg evangélikusok számában több, de a tényleges evangélikusok száma kb. 60-60 ezer mindkét egyházkerületben. Más kérdés a templomba járó, istentiszteletet rendszeresen látogató evangélikusok száma: a 300 ezernek kb. 10%-a jár templomba egy vasárnap, 30 ezer fő. Ez nagyon kevésnek tűnik, bár nyugati szemmel nézve nem rossz.

A közeljövőben népszámlálás lesz, és a vallási hovatartozásra is rákérdeznek majd. Várható-e lényeges eltérés az eddig ismert adatokhoz képest? Számíthatunk-e „meglepetésre?”

Lesz ugyan népszámlálás, de nem lesz kötelező a vallásra vonatkozó kérdésre válaszolni, hiszen lelkiismereti szabadság van. Egyébként az adó 1%-ánál nagyon kevesen „vallot-

ták” magukat evangélikusnak, de ennek az az oka, hogy a hívek nagy része nyugdíjas, és ők nem fizetnek adót. A temetés jóval több, mint a keresztesztés és a konfirmáció, de a magyar lakosság is csökkenőben van, tehát a csökkenés statisztikailag megmagyarázható. 1998-ban az elhunytak 3,8%-a kért evangélikus temetést a családjától, ám a keresztesztés ugyanebben az időszakban alig 3% volt, tehát itt máris 1%-os fogyást látunk. És tegyük hozzá, hogy a felnőtt keresztesztés is benne van ebben a 3%-ban!

**Túl a statisztikán, milyen okokkal magya-
rázható még ez a csökkenő tendencia?**

Egyik lehetséges oka kétségtelenül a szekularizáció. Másrészt az elmúlt negyven év következményeként kiesett egy generáció a vallásos nevelésből, és ennek a nemzedéknek a gyermekei alig-alig kerültek/kerülnek kap-

csolatba az egyházzal. Az 1981-90-ig terjedő években emelkedtek ugyan a keresztesztések, de meglepő módon a rendszerváltás óta csökkent ez a szám. Igaz, a születésszám is csökkenőben van. A legnagyobb fogyás a városokban van, az urbanizáció miatt. Felkerülnek vidékről a fiatalok, a munkavállalók, de közben „elvesznek” a gyülekezet számára, mert a városban már nem kerülnek be az evangélikus közösségbe. Emiatt például az egyetemeken is kevés az evangélikus fiatal, aki a városi gyülekezethez csatlakozik. A falusi lelkészeknek fel kellene hívniuk a városi lelkészt, jelezniük kéne, hogy egy hívük oda fog költözni, ott fog tanulni, stb.

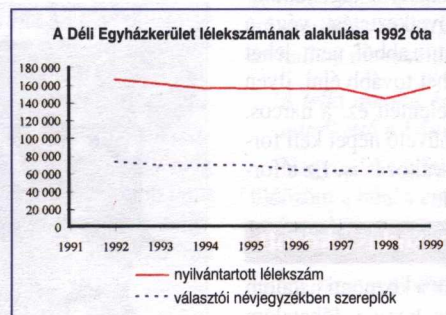
Milyen a gyülekezetek mérlege a két egyházkerületben?

Gyülekezeteink száma délen 110, északon kicsivel több. Összevonások miatt tízzel csökkent is ez a szám. Természetesen nem törekszünk az összevonásokra a kicsi gyülekezetek esetében sem, hiszen ahol missziói szempontok indokolják, ott, még ha nem is életképes a gyülekezet, és nem tudja eltartani magát, akkor is fenn kell tartani, hogy egy régió ne maradjon teljesen gyülekezet, lelkész nélkül. Kis lélekszámú gyülekezetnek nevezzük az 50 főnél kevesebb tagból álló gyülekezeteket. Általában 300-600 fős egy közösség, de ez mindig csak a névleges létszám.

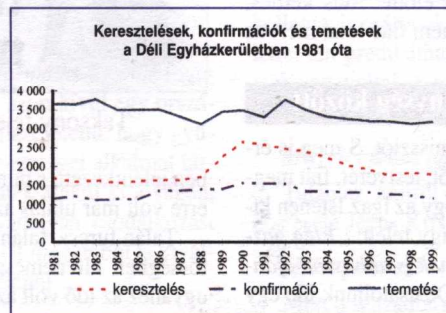
Kik szolgáltatják az adatokat, és ezek mennyire megbízhatóak?

Az adatok a lelkészektől érkeznek, és sok esetben csak „hasraütés-szerűek”, tehát nem teljesen pontosak, inkább becsült adatok. USA-ban egy 100 családossal evangélikus gyülekezet teljesen természetes dolog, és el tud tartani egy lelkészt. Nálunk ez sajnos nem így van. Mi lehetne a megoldás? Ha a nagyobb gyülekezetek támogatnák a kicsiket, például olyan módon, hogy a központba befizetnének egy bizonyos százalékot, és onnan elosztva megkapnák a kis lélekszámú gyülekezetek. Nem nagy összegről, úgy 1-2% befizetéséről lenne csak szó. Nyárig várjuk az egyházmeggyék választását, hogy mennyit tudnak felajánlani erre a célra. Reméljük, sikerül optimális megoldást találni minél hamarabb.

Kőhádi Dorottya

A grafikon az 1999. évi adatok alapján készült. Nem tartalmazza a következő, 3000-nél nagyobb lélekszámú egyházközségeket: Tótkomlós (5555), Pilis (5567), Szarvas Ótemplom (5887), Szarvas Újtemplom (6000), Kiskőrös (8800), Orosháza (12864) és Békéscsaba (19000).

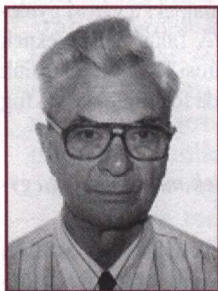
A grafikon az 1999. évi adatok alapján készült. Nem tartalmazza Piliist, ahol a választói névjegyzékben szereplők száma 3740.

Első emlékezésünkben a keleti misszió törekvéseiről volt szó. Logikus lenne, hogy most a másik irányból induló: a nyugati misszió kerüljön szóba. Mégis, a kettő között „álljunk meg egy szóra”. Emlékezésünkben szenteljünk külön helyet Géza fejedelem idejének is. Nem mintha időben sokkal előbb lett volna, mint a nyugati misszió, hiszen éppen Géza döntött nyugat felé először. A kettő tehát szinte egybeesett. Mégis érdemes Géza fejedelem uralkodásával külön is foglalkozni a kereszténység és magyarság találkozásának vizsgálatánál. A „kettősség” évei – olvassuk a címben. Igaz ez? Miféle kettősségről lehet beszélni? Lehet, hogy a „kettősség” mellé az „átmeneti” jelzőt is odatehetnénk, talán sikerül megértetni.

A MAGYAR NÉP TALÁLKOZÁSA A KERESZTÉNYSÉGGEL II.

A „kettősség” évei: Géza fejedelem

Kalandozás és letelepedés

Vita témája, hogy Géza mikor kezdte meg uralkodását. Régebben a 970-es évek elejére tették, mostanában a 962-963-as évekről beszélnek inkább. Géza 962-ben 20-22 éves lehetett, az augsburgi csatavesztéskor (955) pedig még csak gyermek volt. A katasztrófa hatása őt tehát nem közvetlenül érte, de ahhoz a nemzedékhez tartozott, amelyik elgondolkodott rajta, s levonta a következtetést: vége a „kalandozások” idejének! Elnézést a kifejezésért: „abból nem lehet megélni.” Nem anyagi értelemben, de úgy nem lehet tovább élni, ilyen módon nem lehet megmaradni. Óriási változást jelentett ez: a harcos, lovas, félelmes népből letelepedett, munkás, földművelő népet kell formálni. Ez nemcsak életmód, hanem életszemlélet-változás is. Ez a formálódás, „kettősség” tehát Géza idejében indult el.

Kettősség a törzsi életmód és az „államosodás” között

– ez volt a következő átmenet. Gézánál kezdődik a központi hatalom kiépítése tudatosan. Egy történész szerint Géza látta, hogy a „főhatalom a magyar törzsek fölött édeskeveset ér, ha nem jár tényleges hatalommal.” A 990-es években a Kárpát-medence Duna-Garam vonalától nyugatra eső részén Géza valóságosan uralkodott már. S indult a küzdelem az egész medence fölötti uralomért. Géza világosan látta a célt, sőt a „kettős” célt: központi hatalmat építeni és keresztény hitre téríteni. Csak így lehet „beépülni” a szomszéd és Európa más államai közé maradandóan, külpolitikai útja így rajzolódott ki előtte. Más kérdés, hogy egy legenda szerint ez nem az ő feladata, hanem fiáé lesz, mert az ő kezéhez vér tapad.

Kettősség a pogányság és a kereszténység között

Később erről külön is szó lesz: nyugatról kért missziót. S meg is érkezett az első hivatalos küldött: Brúnó püspök, aki őt, testvérét, fiát megkeresztelte. De amikor a püspöktől intést kapott, hogy az igaz Istenen kívül ne tisztelje a pogány isteneket is, öntudatosan így felelt: „Elég gazdag és hatalmas a magyarok fejedelme, hogy azoknak is adhasson ajándékot.” Érdemes lenne ezt a mondatot elemezni! De csatlajunk ide egy róla szóló, 11. századi forrást is: „Mintahogy Jézusban is (!) hitt, hatalmaskodva bánt övéivel, de irgalmasan és bőkezűen az idegenekkel... ám-bár belesüppedt a pogány életmódba, mégis a lelki kegyelem fényének közeledtére, figyelmesen kezdett tárgyalni... a békéről.”

Sőt, egy kortárs német szerző így látta őket (feleségét különösen is!): „Vezetése alatt kezdődött el a kereszténység, de ez pogánysággal vegyült, megfertőzött vallás volt, s ez a bágyadt és zavaros kereszténység rosszabb kezdett lenni a barbárságnál.” Talán ezek után nem kell a kettősséget tovább magyarázni ebben a vonatkozásban.

Kettősség kelet és nyugat között

Állami, politikai szempontból is. Géza észrevette, hogy a nyugati császárság közeledik Bizánchoz, így a magyar nép „harapófogóba” kerülhet. De itt különösen a kelet-nyugati keresztény hatásra kell gondolnunk. Ez jelentkezett házasságukban is. Sarolt apjával Konstantinápolyban keresztelkedett meg, ennek hatása alatt élt, tehát a keleti kereszténység képviselője volt. Géza pedig nyugatról hívott miszionáriusokat, Brúnó keresztelte meg, őt tehát a nyugati, római egyház tartotta számon. Ez a kettősség talán „szimbólum” is, s nemcsak a fejedelmi házaspár életében jelentkezett, s minden bizonnyal konfliktusokat is okozhatott, amint erre volt már utalás az első írásban.

Taksony fejedelem, Géza apja

Talán furcsa, talán érthető, Géza idejében ilyen többdimenziójú kettősségben élt nemcsak a fejedelmi házaspár, hanem népünk is. De ugyanez az idő volt az is, amikor határozott lépések történtek az új életforma, az államhatalom, a kereszténység és a nyugati egyház felé. Ezt az „átmenetet” nem szabad csak Géza idejére szűkíteni, de talán az ő idejére volt a legjellemzőbb, hogy aztán megszülessen és kiforradjék hazánkban a magyar állam és a magyar egyház.

Keveházi László

„SZOLGÁLUNK ÉS VÉDÜNK” – gumibottal, Bibliával

Az MM már többször tette közzé a Duna TV Szegletkő című protestáns magazinműsorának egy-egy riportját nyomtatott formában. Ezúttal Bata Ambrussal beszélget Fabiny Tamás a Keresztyén Rendőrszövetség munkájáról.

Szokatlanul hangzik az elnevezés: Keresztyén Rendőrszövetség. Mit jelent ez a szervezet, és mi indította az alapítókát a létrehozására?

Ez egy társadalmi szervezet, a bíróság úgy határozta meg, hogy hivatalokat, foglalkozásokat tömörítő szervezet. 1996-ban kerültem kapcsolatba a svájci keresztyén rendőrök képviselőjével. Akkor én már megtért ember voltam, és nagyon érdekelt ez a kinti szervezet, mely számunkra teljesen ismeretlen volt. Rendőrök és keresztyénség együtt – ez valami furcsa dolog volt, és egyre többet hallottunk róluk, aztán megtudtuk, hogy Angliában és Amerikában is, és más nyugati országokban nagyon nagy hagyománnyal rendelkezik. Ekkor már én is ismertem több keresztyén rendőrt, kutattam is az országban utánuk.

Hogyan vette fel velük a kapcsolatot? Hogy találtak egymásra?

Hát nem úgy ment, hogy hirdetést adtam fel valamelyik ORFK-értécsőbe... Lelkipásztornak írtam levelet, és kértem, hogy a környezetükben lévő rendőrökről írjanak nekem valamit. Így összejött egy elég tekintélyes létszám, ahhoz képest, hogy azt hittem, csak egyedül vagyok keresztyén rendőr. Fölmerült bennünk is az az igény, hogy jó lenne valahová tartoznunk, mert igaz, hogy minden rendőrnek a lakóhelyén van egy-egy gyülekezete, ahová tartozik, de vannak olyan dolgok, amit rendőr csak rendőrrel tud megbeszélni. Nagyon furcsa lenne egy otthoni gyülekezetben szolgálati titkokról beszélni! Ezek után összeültünk és megalakítottuk ezt a társadalmi szervezetet, amely elég furcsa volt a bíróság részére is, az ügyészség részére is, mert több mint egy évig tartott a bejegyzési eljárás, de végül is 1998-ra sikerült teljesen törvényesen és jogerősen bejegyeztetni a Keresztyén Rendőrök Szövetségét.

Mit mondhatunk el a tagságról?

17 fővel alakítottuk meg a szervezetet, de nyitottak voltunk polgári személyek felé is, akik elfogadták az alapszabályunkat, így éppen négy lelkipásztor is alapító tagunk. Azután folyamatosan egyre bővült a kör, most jelenleg 31 a taglétszámunk. Egyre több a rendőr közöttünk, vannak bűnügyi nyomozók, vizsgálók, utcai járőrök, különböző beosztású rendőrök is.

Milyen alkalmakat tartanak?

Hetente van egy bibliaóránk, a Kelenföldi Református Egyház fogadott be bennünket. Minden hétfőn jövünk össze, azon kívül egy országos missziót is folytatunk munkatársaimmal, ami azt jelenti, hogy gyülekezeteket keresünk fel. A gyülekezetekben egy-egy igei alkalmat tartunk, prédikálunk, majd egy „kérdézz-felelek” játék alakul ki a végén, mert az állampolgároknak, az emberekben ugyanolyan csodálkozást vált ki, hogy egy rendőr keresztyén, mint amit saját magamból is kívántott valamikor, és nagyon sok kérdést szoktak föltenni.

Hogy fogadják a rendőrt, amikor a kezében nem gumibot, hanem Biblia van?

Hát, az arcokat kellene nézni... Először feszült várakozás vagy döbent csend van, néznek ránk, és amikor megszólalunk, és elmondjuk a

mondanivalónkat, akkor az arcokon gyökeres lesz a változás, észreveszik, hogy a rendőr is ember.

Ez a „gyökeres változás” hogyan játszódtott le személyesen az Ön életében?

Olyan családban nőttem fel, ahol nem volt jellemző a keresztyénség. Igaz, hogy megkeresztelték, katolikusnak, de ennyiben ki is merült a templomhoz vagy a hithez való kötődésem. Én még az iskolában azt tanultam, hogy nincs Isten, és nagyon jó tanuló voltam, elhittem, de az évek során valamilyen hiányérzet alakult ki bennem. A rendőrtől azt várják el az emberek, hogy legyen kemény, testileg-lelkileg nagyon jó felépítésű valaki, nem pedig egy szorongó típus, egy jajgató valaki. Éveken át próbáltam ezt az érzést, ezt a hiányérzetet valamivel kitölteni, az alkoholba menekültem. Nekem az ital volt a pótcselekvés.

Az alkoholizmus nem ment a munka rovására?

Nem, arra azért odafigyeltem. Aztán egyszer eljött az egyik barátom, és elhívott a templomba. Elég hosszas gondolkodás után el is mentem, és ott a templomban végre azt éreztem, hogy befogadtak. Bata Ambrus, mi szeretünk téged... egy hihetetlen érzés volt. Azóta nem kellett többet az italhoz menekülnöm, megtanultam egy teljesen új életformát.

A lelki munka és a rendőri munka között rokonság is van, hiszen mindkettő a bűnüldözéssel függ össze...

Nagyon jó a kifejezés, hogy üldözzük a bűnt. Eddig azt hittem, hogy üldözöm a bűnös embert. Itt a különbség! Most addig üldözöm a bűnös embert, hogy a bűnt érzem utol. Most is meg kell fognom a bűnös embert, alkalomadtán meg kell bilincselnem, de tudom, hogy nem őt gyűlölöm, hanem a bűnt.

A közelmúltban Miskolcon rendhagyó istentisztelet volt a Deszka-templomban, rendőr-istentisztelet. Hogyan támadt a gondolat, hogy ilyet rendezzenek?

Nagyon nagy öröm volt nekem, hogy meghívtak minket Miskolcra. A Keresztyén Rendőrszövetség egy országos missziót folytat, amelynek során rendőröket szólítunk meg. A miskolci városi kapitány tárt ajtókkal fogadott, behívott, nagyon kedvesen elbeszélgetett velünk, és a kollégák is nyitottak voltak arra, hogy eljöjjenek egy rendőr-istentiszteletre. Én prédikálhattam, ott volt a megyei főkapitány, a városi kapitány, ott voltak a rendőrök hozzátartozói, csodálatos érzés volt. Úgy örült a szívem-lelkem, hogy ott lehettem.

Milyen bibliai történet áll legközelebb a szívéhez?

Talán az, amiről éppen Miskolcon prédikáltam, a kapernaumi százados esete Jézus Krisztussal.

Miért pont ez?

Mert a százados egy olyan névtelen valaki, mint amilyen névtelenek mi rendőrök vagyunk. Ő is vértessel erősíti magát és páncél mögé rejtőzik, ugyanúgy, ahogy mi rendőrök is, a lelkünk köré a negatív hatások ellen páncélt növesztünk. Végül pedig a százados tudta az utat, hogy kinél van a megoldás, és elment Jézus Krisztushoz.

„...lelki ébredés nélkül nincs megújulás...”

A szárszói konferencia-sátor

– Hogyan került kapcsolatba az ÖEMK-val?

J. B.: A kérdés döbrentett rá arra, hogy ez a kapcsolat már több mint tíz esztendő. Úgy emlékszem, hogy 1989-90-ben kapott meghívást a feleségem, aki ugyancsak református lelkész – a közösség által lelkészek részére szervezett evangélikai hét, melyen az indiai Madrasból származó Dr. Samuel Kamaleson metodista lekipásztor akkor már másodízben vett részt.

– Mikor és hol alakult meg a munkaközösség, és kik voltak az alapító tagok?

H. F.: A munkaközösség megalakulásának kiindulópontja az 1980-as évek vége, amikor egyre inkább eluralkodott rajtunk – legfőbb köröktől is bevallottan – a válság hangulata. A rendszer hiányosságai akkor már nem voltak elrejtethők és a tanácstalanság országos méretűvé vált. Nekünk, mint Isten gyermekeinek, mi a dolgunk ebben a helyzetben? – kérdeztük magunktól és egyre világosabban hangzott bennünk a sürgetés: ígét, ígét az embereknek! Ezzel a meggyőződéssel mentünk először az ÁEH hivatalos embereihez, engedélyt kérve, hogy egy ökumenikus evangélikai konferenciát hívjunk össze. Legnagyobb meglepetésünkre szabad kezet kaptunk ennek megszervezésére. Utunk ezután a különböző vezető püspökökhöz vitt, tőlük is csak biztató szavakat és segítséget kaptunk. Ezután került megrendezésre az első konferencia *Tahiban*, a református „Sion Hegye” konferenciaterületen, 1988 őszén. Nagy örömmel voltunk együtt, többeknek még akkor is szinte

hihetetlen volt, hogy a magyar evangélikai ügyéről szabadon tanácskozhatunk!

P. K.: Mi, akik közvetlenül vagy közvetve mindnyájan a negyvenes-ötvenes évek lelki ébredésének gyermekei vagyunk, és tapasztalatból tudjuk, mit jelent az élő Krisztussal való találkozás meghatározó és életformáló ereje, saját életünkben és szolgáltatunkban felismertük, hogy lelki ébredés nélkül nincs megújulás az egyházban, és az erőtlenség, fáradt egyháznak nincs gyógyító jelenléte a társadalomban. Sokat töprengtünk azon, hogy egyesületként vagy az Ökumenikus Tanács munkacsoportjaként működünk-e. Az 1987-88-as esztendő „nyugtalan évek” voltak, mert igen éles bírálat érte mind az egyházak vezetőit, mind az Ökumenikus Tanácsot a szocializmus éveiben betöltött szerepük, ténykedésük miatt. Az Ökumenikus Tanács is bizonyos értelemben véve „kegyvesztett” lett. Mégis mellette döntöttünk, mégpedig azért, mert ebben az időben már elárastottak bennünket a különféle amerikai missziók. Döntésünkkel azt akartuk hangsúlyozni, hogy elhatároljuk magunkat az említett mozgalmaktól, és a történelmi egyházak nyújtotta kereteken belül kívánunk dolgozni.

– Milyen volt a konferenciák légköre?

P. K.: Az előadások után esetenként izzó hangulatú felszólalások következtek, de mi egyházpolitikai kérdésekben nem voltunk partnerek. Minket az ébredés ügye izgatott – és izgat ma is. Akik munkaközösségünkben olyan fórumot véltek felfedezni, ahol egyházaink nyugtalanító gondjait, problémáit lehetne felvetni, csalódtak bennünk, és a következő konferenciákra már nem is jöttek el.

Az evangélikai ma is az egyház, a gyülekezetek legfontosabb feladatai közé tartozik. Figyelemre méltó munkát végez ezen a területen az Ökumenikus Evangélikai Munkaközösség nevű szervezet (a későbbiekben: ÖEMK), melynek lekipásztor tagjai szólnak meg az alábbiakban. Jankó Béla református, Pintér Károly evangélikus és Hecker Frigyes metodista lelkész válaszol az MM kérdéseire.

– A munkaközösség ökumenikus. Milyen felekezeti összetétel jellemzi?

J. B.: A felekezeti összetétel: református, evangélikus, metodista, baptista, római katolikus és ezen belül többféle kegyességi irányzatúak, annak kihangsúlyozása nélkül. Röviden szólva: mindazok a felekezetbeliek jelen vannak, akik a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsán belül egymást testvérként vállalják.

– Az evangélikai milyen szerepet tölt be az ÖEMK életében?

P. K.: Úgy gondoltuk, hogy a konferenciák mellett még közös ökumenikus evangélikaiakat is tartunk majd, ahogy ez a negyvenes években volt. Budapesten hat templomban rendeztünk evangélikai egyidőben, ugyanarról a témáról, vidéken pedig négy városban szerveztünk hasonló alkalmat. A biztató tapasztalatok ellenére nem folytattuk ezt a szolgálatot, mert beláttuk, hogy ez a feladat meghaladja az erőnket, másrészt, mert arra a felismerésre jutottunk, hogy elsőként „a lelkészeket kellene felébreszteni”, és az ébredés ügyének szolgálatába állítani.

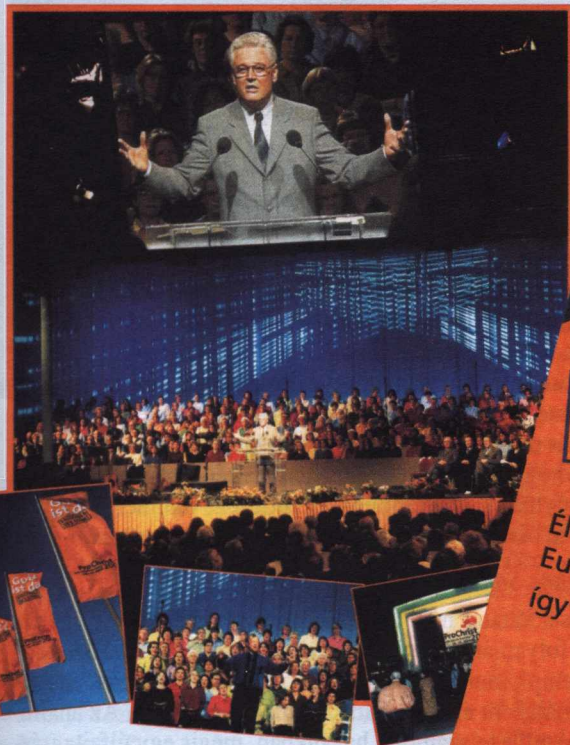
J. B.: Az évenkénti konferenciákon kívül a hetenkénti imakörrel fogja össze a munkacsoport tagjait. Akik kéri, havonta rendszeresen megkapják a munkaközösség imakörlevelét, mely minden hétre szólóan egy-egy igeszakasszal kapcsolatos gondolatokat és imatémákat közöl. Ezt jelenleg kb. 180 példányban küldjük szét. Ennek alapján minden hétfőn este – ki-ki otthonában vagy kisebb közösségben – lélekben együtt imádkozva adunk hálát, kérünk, könyörgünk és magasztaljuk Istent.

– Mi a teendője annak, aki szeretne a munkaközösség tagja lenni?

J. B.: A munkaközösségnek nincsenek kötött szabályai és tagsági feltételei. Mindenkit szeretettel hívunk és várunk konferenciáinkra, aki érdekelt a magyarországi evangélikai ügyében és Jézus Krisztus Urának, Megváltójának elfogadja, felekezet-re, képesítésre és foglalkozásra való tekintet nélkül. Konferenciáink időpontjairól a résztvevő felekezetek vezető testületei időben tájékoztatást kapnak. *Gazdag Zsuzsanna*

„A világnak Krisztus kell!” – és Európának?!

Rövid összeállításunkban ízelítőt szeretnénk adni a ProChrist elnevezésű, sajátos műholdas evangélizációról, melynek ez év tavaszán néhány evangélikus gyülekezet is otthont adott. A házigazda lelkészeket kértük, hogy osszák meg tapasztalataikat az MM Olvasóival.

Kiskőrös

„A világnak Krisztus kell!” – állítólag II. János Pál pápa mondta. A kérdés az, hogyan tudjuk Jézus Krisztust hitelesen és eredményesen elvinni az emberekhez? Hogyan ériük el az evangéliummal azokat, akik egyébként nem járnak templomba? Egészen rövidre zárva: hogyan vélekedünk a misszióról?

A ProChrist evangélizáció egy lehetőség. Lehetőség megtalálni azokat, akiket a hagyományos módszereinkkel nem érünk el. *Látványos*, hiszen például keresztyén színészek kis jelenetei előzik meg az igehirdetést, vagy azzá teszi a hatalmas kórus és a profi zene. *Korszerű*, mert az ezredforduló tájékán a bennünk lévő bizonytalanságokra próbál válaszolni. *Különleges*, a technika miatt is, hiszen részt venni egy egész Európát behálózó műholdas közvetítésben, nagy élmény: 15 országban, közel 1200 helyszínen zajlott a ProChrist 2000 evangélizáció.

De talán a legfontosabb, hogy evangéliumot hallottunk. Erre garancia az igehirdető személye. Ulrich Parzany (58) evangélikus lelkész, Essenből, a német iparvidék szívéből indult, Wilhelm Busch nyomdokán jár. Jelenleg a német KIE, a CVJM nemzeti főtákará. Személyesen is hallottam őt igét hirdetni: karizmatikus igehirdető a szó jó értelmében.

A ProChrist ökumenikus. Kiskőrösön négy felekezet és a KIE vett részt a szervezésben.

Nagy-szerű volt együtt dolgozni a református, a baptista és az evangélikumi pünkösdi gyülekezetekkel. Evangélikus imaházunk estéről estére teljesen megtelt. 320-360 ember szorongott minden este, s a majd két órás alkalmat senki sem hosszallotta. Örömeinkre sokan jöttek olyanok, akiket még nem láttunk e falak között. Plakátjainkat rendre letépték valakik a városban, de volt tartalékunk. „Isten itt van!” – hívgatták a keresőket, kíváncsiakat, az érdeklődőket. S jöttek az emberek kérdéseikkel, gondjaikkal...

Ha az evangéliumot akarjuk hirdetni, ki kell mennünk az emberek közé. Ebben segít a ProChrist.

Lupták György

Győrújbarát

Nagy izgalommal és néha komoly aggodalommal készülődöttünk a ProChrist 2000 rendezvénysorozatra, hiszen nagyon sok feltételnek kellett eleget tenni ahhoz, hogy egyáltalában megrendezésre kerülhessen ez a határokon átfutó evangélizáció itt, Győrújbaráton. De Krisztus legyőzte bennünk a félelmet, és sokakat indított

arra, hogy segítségünkre siessenek. Voltak, akik a kiaplakólással és a meghívók kihordásával segítettek. Sokan az alkalmak utáni baráti együttétet megízestető süteményekkel, mások a videomagnó beszerzésével, vagy a vetítővászon és állvány átadásával. Volt, aki szintetizátor, erősítő és fénymásolási gondok megoldásával. A helyi kábeltévé a szükséges parabola-antenna és beltéri egység felszerelésével és rendelkezésre bocsátásával segített. Hála és köszönet mindnyájuknak!

Ennek a sok önzetlen segítségnek is köszönhető, hogy alkalmainknak szép számú látogatója volt Győrből, Ménfőcsanakról, Tényőről sőt még Komáromból is. Csodálatosak voltak ezek az esték! Voltak – írom –, pedig csak a ProChrist ért véget, Krisztus továbbra is velünk van!

Hanvay László

Óbuda

Óbudán a metodista egyház új központja adott otthont az evangélizációnak, melyen az evangélikus és református gyülekezetből is voltak résztvevők. A ProChrist egyik sajátos módszeréről Hecker Frigyes metodista lelkész néhány sorát idézzük az Ökumenikus Evangélizációs Munkaközösség körleveléből:

A legtöbbet a megtérésre szóló felhívás módján töprengtünk a lelkipásztori és munkatársi körben. A ProChrist színhelyén, Brémában – ahogyan ez világszerte, sokhelyütt elfogadott – az előadás végén előre hívták azokat, akik be akarják fogadni Krisztust. Mi idegenkedtünk ettől a demonstratív lépéstől. Nem tudok megszabadulni attól a gondolattól, hogy ezzel a demonstrációval tulajdonképpen az evangélizátor akarja a maga szolgálatának eredményességét igazolni. Végül abban maradtunk, hogy az úgynevezett áradó-imádságot elmondtuk az azt kimondani hajlandókkal, és kértük, hogy vigyék magukkal annak kézbe adott szövegét emlékeztetőül, és az ismételt elimádkozásra biztattuk őket. Hiszem, hogy a mindenható és irgalomban gazdag Isten az imádságokra válaszol. Ebben jobban hiszek, mint bármilyen megtérésre felhívó módszerben. Azt meg úgyis megtapasztaltuk, hogy a Szentlélek a maga titokzatos útját járja, az emberek lelkét megszólítja, teljesen függetlenül attól, hogy milyen módszer szerint hívogatunk a megtérésre.

Szívesen fogadnánk Olvasóink személyes tapasztalatát, véleményét a ProChrist által felvetett kérdésekre!

„...egy ország közérzetén javítani.”

A Protestáns Média Alapítvány „Vallás és Egyház az audióvizuális-informatikai társadalomban” címmel rendezett szimpóziumot, amelyen több, mint százhatvanan vettek részt. Többek között Karl Josef Rauber apostoli nuncius, Harmati Béla és Márkus Mihály püspökök, Sasvári Szilárd, a Fidesz frakcióvezető-helyettese, és Balog Zoltán miniszterelnöki főtanácsadó. Az alábbiakban részleteket közlünk a Gellért Szállóban elhangzott előadásokból.

Baranyi József, a Protestáns Média Alapítvány elnökének előadásából:

A PROMÉD, mint neve is mutatja, felekezetek közötti szervezet. Ennek megfelelően nem a kizárólagosság, hanem az egybegyűjtés szellemében kívánunk munkálkodni a bennünket támogató egyházakkal, gyülekezetekkel, keresztyén szervezetekkel. Ilyen értelemben kiszolgáló szervezetnek tekintjük magunkat. Sikerünk az egyházak, a helyi gyülekezetek sikere, az egész ország érdeke, és végső soron hisz-

szük, hogy Isten tetszésére van. A szervezetben csak kis fogaske-rekek vagyunk, de ez semmit nem von le jelentőségünkéből.

Az igazán hatásos kommunikáció: szív küldi. Szív küldi szívnek szívesen. Ha engem a másik ember állapota megérint, s ez arcomon, szememben, magatartásomon láthatóvá válik, még meg sem szólalok, s a másik már megnyílik előttem. Ezt a csodát a rádió és a televízió keresztyén is el lehet érni. Ha adásainkban megteremtjük azokat a feltételeket, amelyben a néző, a hallgató otthonosan érzi magát, magára vagy környezetére ismer, feloldódik, és ha megtaláljuk a hangot, meg is hallgat bennünket. Meghallgat egyszer, kétszer, s egy idő múlva már szívesen tér vissza a megszokott hanghoz, archoz, adáshoz. Amit hallott, azt a szívében forgatja.

Az elektronikus médiából bennünket érintő iszonyatos információ-áradatnak talán egy százaléka sem éri el ezt a mélyebb szintet. Lelkünk mélyén nem érint meg, nem gondolkodtat el bennünket. Lehet, hogy cselekedetre, utánzásra ösztönöz, akarva-akaratlanul beépül az életünkbe, de ritkán segít abban, hogy az egyaránt bennünk levő, jóra és rosszra való hajlam közül a jóra való hajlam kerekedjék felül.

Az előttünk álló feladat tehát nem kevesebb, mint egy ország közérzetén javítani. Meggyőződésünk, hogy ezt csak az egyén megszólításán keresztül érhetjük el, s ehhez a televízió jelenleg a legjobb eszköz, sőt a tömegek nagy részének eléréséhez ez az egyetlen eszköz.

Harmati Béla püspök az egyház és a globális kommunikáció kérdéseiről szól:

Lehetséges egyházi válaszok a globális kommunikációs kihívásokra: Az első lehetséges magatartás, hogy visszahúzódnunk a belső egyházi gettóba, elzárkózunk a modern, gonosz világtól. A második variáció az lehet, hogy behódolunk a mai audiovizuális, informatikai divatnak, és átvesszük annak módszereit, mentalitását és ideológiáját. A harmadik, szerintem helyes magatartás, hogy keresztyén kritikával felhasználjuk a misszió számára mindazokat az eszközöket, amelyeket csak lehet, és egyértelmű-

en elutasítjuk a keresztyén etikával ellenkező helyi és globális „zajforrásokat”.

Két évvel ezelőtt közzeltünk egy ökumenikus felhívást, melynek ez volt a címe: „Értéket a képernyőre!” Ebből idézek: „A televízió más tömegtájékoztatási eszközökkel együtt életünk állandó kísérője. Aggodalommal és növekvő elégedetlenséggel figyeljük, hogy a képernyőn sok az erőszak, a pusztítás, a félelemkeltés, a pornográfia, az embert megalázó helyzet. Tiltakozunk különösen is a gyermekeket és az ifjúságot károsan befolyásoló, személyiségromboló adások ellen. Több bibliai és emberi értéket, humánusit kívánunk látni a képernyőn.” A felhívást elküldtük minden magyar tévéállomásnak, rádióknak és újságnak. Szinte mindegyik igenlően válaszolt, és mégsem történt semmi! Az a reménységem, hogy ez a tanácskozás is hozzájárul ahhoz, hogy több érték kerüljön a képernyőre, és ezzel együtt az egyházak megtanulják együttesen, ökumenikus úton továbbadni azokat az értékeket, amelyek rájuk bízattak.

Győri János Sámuel, a PROMÉD titkára:

A látás és a láttatás nem idegen a keresztyénségtől. Az egyház történelme folyamán gyakran használta a láttatás eszközeit. A középkori templomok falfestménye, a „Biblia Pauperum”, a szegények Bibliájaként érte el az írástudatlan tömegeket. Az analfabétizmust sikerült felszámolni hazánkban, mégis egy újfajta írástudatlanság alakult ki a szekularizáció és az ideológiai ateizmus nyomására.

A Szonda Ipsos kimutatása szerint a keresztyénség kiemelten hátrányos helyzetben van a média területén. A 10 éves múltira visszatekintő vallási műsorok a pénziánnyal és a nézőre zúduló csatornaáradattal kell, hogy megbirkózzanak.

Simon András grafikusművész arról a hatalomról szólt, amelylyel a csatornaváltó gombot működtetni tudja. A mi célunk, hogy minél több távirányítón legyen olyan gomb, amellyel a Proméd műsorait választhatja a néző! Látni és láttatni szeretnénk.

Baranyi József, Győri János, Harmati Béla

„... KERESZTYÉNNEK LENNI JÓ...”

**Zákeus
Média
Centrum**

Dr. Ballai Évával, a PROMÉD szimpózium egyik előadójával, a Média- és Távközlési Tanácsadó Iroda vezetőjével a keresztyén rádiózás és televíziózás hazai helyzetéről beszélgettünk az Evangélikus Missziói Központban.

Milyen feladatot tölt be a Média és Távközlési Tanácsadó Iroda?

1995-ben alapítottam a céget. Ez talán az egyetlen jogi iroda az országban, amelyik csak hírközlési és média-tanácsadó tevékenységgel foglalkozik. Korábban 15 évig dolgoztam az államigazgatás egy speciális területén, a hírközlési jogi szabályozásában. Többek között résztvettem a frekvenciatorvény, a hírközlési törvény és nem utolsósorban a médiatorvény előkészítő, kodifikációs munkájában.

Munkájából adódóan rálátása van a hazai médiavilágra. Hogyan ítéli meg a keresztyén rádiózás és televíziózás mai lehetőségeit?

Az egész médiavilágban rendezetlenek a viszonyok, rossz a törvényi szabályozás, az Országos Rádió és Televízió Testület tevékenysége bizonytalan. Szerintem az egyik alapvető baj, hogy a törvény előírja: az úgynevezett közszolgálati műsorok keretében vallási programokat „kell” csinálni. Amíg valami „kötelező”, addig azt penzumként lehet felfogni, amit ha teljesítünk, kipipálunk, és minden rendben van. De nincsen rendben! Egy kezemen megszámolhatóak azon televíziók és rádiók, ahol színvonalas keresztyén műsor van. Mint jó példát említhetem a kiskunhalasi Halas Televíziót, ahol ifj. Káposzta Lajos közreműködésével, nézett és kiváló egyházi műsor van. Nem igaz tehát, hogy ezt csak unalmasan lehet csinálni, hogy a vallási műsornak az istentisztelet közvetítésben kell kimerülnie!

A probléma egyik oka, hogy a vallási műsorokra egyszerűen nincsen pénz. Az egyházak a közszolgálati médiumokon keresztül kommunikálnak, és nem vagyok bizonyos benne, hogy úgy, ahogyan kellene kommunikálni. Az önkormányzati adók számára az önkormányzat adja a pénzt, de egyre csökkenő mennyiségben. Reklámozni keresztyén műsort nem lehet, tehát hiányoznak a finanszírozás alapvető feltételei.

Kiknek szólnak a keresztyén műsorok?

Biztos, hogy nemcsak a hívő embert kellene megközelíteni, hanem azt kell megcélozni, akiből hívő lehet, aki keresi az útját. Neki kellene megmutatni, hogy keresztyénnek lenni jó. Nem azért, mert a másvilágon majd odaállunk az ítélszék elé, hanem már ezen a világon is jó keresztyénnek lenni. A fellazuló értékrendben stabil támasz. A hívő ember tudja, hogy az a bizalom, ami a hitében megnyilvánul, az egész életében abszolút segítség. Amit Krisztustól kapunk, arra mindig lehet számítani.

Ezek szerint igazi köz-szolgálat lenne, ha a keresztyén műsorok megfelelő minőségben és mennyiségben szólalhatnának meg?

Ennél közérdekűbb szolgálatot keveset tudok elképzelni. Természetesen kell, hogy legyen hírműsor, korrekt tájékoztatás. Ez tényleg alkotmányos jogunk. De a tájékoztatás egyik fontos területe a keresztyén értékek közvetítése is. A hitélet nem arról szól, hogy egy 250 éves aranyserleg történetét mutatjuk be. A hitélet, első soron, nem arról szól, hogy egyházi szemlélyiségekkel készítünk interjút. A hitélet arról szól, hogy például egy 17 éves gyerek, aki keresi az útját, milyen módon találja meg az Istent. Ennek bemutatása lenne a keresztyén média feladata. „Az Úr csodásan működik”, ahogy a szívemhez legközelebb álló énekünkben valljuk.

De talán tudunk erre pozitív példát említeni, éppen evangélikus berkekből?

Igen, a Zákeus Média Centrum szolgálata felívelő szakaszában van. Tavaly léptek be a Helyi Televíziók Egyesületébe, amely 75 televíziót fog össze. Így a ZMC által készített műsorok ennyi helyre jutnak el. Ha van igény, kazzetta költségért színvonalas műsorokat kaphatnak. Ez a fajta televíziózás kellene: példák emberek életéből, történetek, amelyeknek van mondanivalója. Nem véletlen, hogy a Helyi

Televíziók Egyesületének éves rendezvényén, a meghirdetett televíziós pályázat egyik nagy díját a ZMC vitte el, Győri János és András filmje.

A televízió mellett hogyan látja a rádió missziós esélyeit?

A helyzet talán még nehezebb, mint a televíziózásban, mert a rádióknak közel 99 %-a úgynevezett kereskedelmi rádió. Természetesen ezt is lehet jól csinálni. Nem muszáj csak „rágógumi” zenét sugározni és az óránkénti kötelező két perces híryanagot leadni. Lehet egy kicsit tartalmasabban is. Bízom benne, hogy az új frekvenciaelosztást követően végre lesznek keresztyén értékrendet elfogadó rádiók is. Remélem és minden tőlem telhető eszközzel segítem, hogy az Evangélikus Rádiómisszió programjai minél több rádión keresztül szólaljanak meg az országban. Ezek lehetnek kereskedelmi rádiók is, hiszen a szórakoztatás és a keresztyén értékrend nem zárják ki egymást. Amióta hittel élő ember vagyok, rájöttem, hogy Istent nem muszáj komoran dicsérni, hanem lehet jókedvűen. Sőt jókedvűen kell, hiszen mi örömet találunk egy olyan hitben, ami komorságot sugall?

Hogyan jutott el erre a felismerésre?

Személyesen megéltem, hogy a hit valóban kegyelem. Én kőkemény ateista szellemben nőttem fel a testvéremmel együtt. Érdekes módon mind a ketten felnőtt fejjel tértünk meg. Nagy valószínűséggel azért, mert elképesztő hiányérzet volt bennem. Alapvető kérdésekre nem kaptam választ a tudomány által. Nagy kegyelem volt számomra a hit ajándéka, melyet követően a lányommal együtt vettük föl a keresztséget Füke Szabolcs, tordasi lelkész szolgálatával. Neki köszönhetem Győri János barátságát is. Így otthon vagyok a tordasi, a pest-erzsébeti, de a lakóhelyem szerinti, cinkotai gyülekezetben is. Azóta megtapasztaltam, hogyha vannak is kérdéseim, a hívő embernek mindig van reménye és kapaszkodója.

INDIA

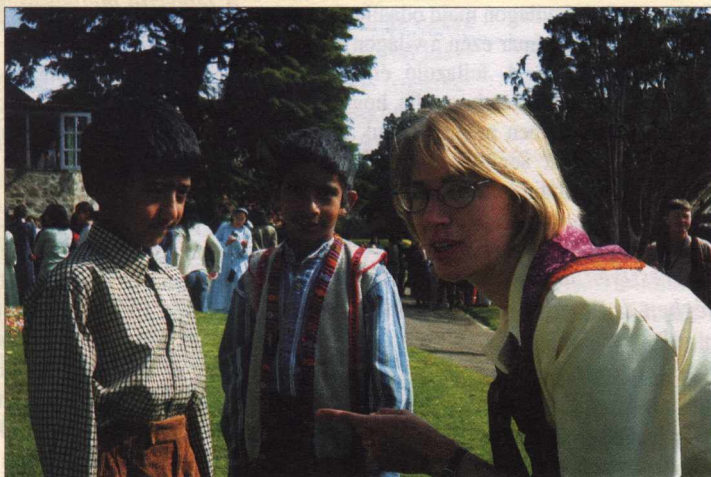
Kedves Testvérek!

Éppen most lett vége a szerda esti böjti úrvacsorás istentiszteletnek. Az ígéretek arra hívta fel figyelmünket, hogy az igaz keresztyén együttlét Isten bűnbocsátó kegyelmének megvalósulása. A régi ellentétek és a felekezeti különbségek hangsúlyozása helyett egységben, közösségben munkálkodjunk Isten országán. Az úrvacsora keretében megemlékeztünk arról is, hogy szerte a világon a keresztyének ugyanígy készülnek Krisztus halálának és feltámadásának ünneplésére. Nekünk különösen jóleső érzés volt otthoni testvéreinkre gondolni ezen az estén. Mindkettőnknek eszébe jutott, hogy pont egy évvel ezelőtt a kelenföldi tanácsteremben az ajtó melletti „egyházi” székben kísértük végig a böjti előadássorozatot. Akkor még nem tudtuk pontosan, hová visz minket Urunk.

Akkor még csak egyéves kiküldetésre gondoltunk, de az Úr újabb ajtót nyitott ki számunkra. Az iskola felkért bennünket, hogy maradjunk még két évre. Úgy éreztük, hogy bár távol vagyunk otthontól, itt van ránk szükség, és ha elismerik és fontosnak tartják szolgálatunkat, akkor szívesen maradjunk. Korábbi terveink szerint bár májusban hazamegyünk, hat hét után jövőnk is vissza az Amerikai Református Egyház újabb segítségével.

Június folyamán örömmel látogatunk meg érdeklődő gyülekezeteket, és tartunk beszámolókat szolgálatunkról. Kérjük, minél előbb értesítsenek bennünket az egyület vezetőségén keresztül!

Június folyamán örömmel látogatunk meg érdeklődő gyülekezeteket, és tartunk beszámolókat szolgálatunkról. Kérjük, minél előbb értesítsenek bennünket az egyület vezetőségén keresztül!

Nem tagadjuk, hogy nagyon várjuk már, hogy együtt lehessünk otthoni testvéreinkkel. Köszönjük leveleiket, szeretetüket, imádságaikat. Kérjük, továbbra is emlékezzenek meg rólunk. Hadd zárjuk levelünket néhány konkrét imakéréssel:

– Imádkozzunk iskolánkért, hogy a kulturális és vallási sokszínűség közepette valóban Krisztusra mutató keresztyén iskola lehessünk.

– Imádkozzunk minden keresztyén tanárért, hogy életük vonzó biznyságtétel lehessen a gyerekek és nem-keresztyén tanárok számára.

– Adjunk hálát azokért a fiatalokért, akik itt találtak Krisztusra és könyörögjünk, hogy megmaradjanak hitükben.

– Imádkozzunk, hogy legyen energiánk az iskolán túlra is tekintenünk, kapcsolatot építenünk a helyi egyházzal.

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK

Jóné Jutasi Angelika

„Ő a fény, mi színei...”

Kül- és rádiómissziós konferencia

Piliscsaba, július 12-15.

Jelentkezési határidő: június 15.

Jelentkezési cím:

EKME,

1085 Bp. Üllői út 24.

Részvételi díj: 3.800 Ft

Az EKME közgyűlés tagjai

PÁPUA ÚJ-GUINEA

„FEHÉR EMBER DOBJA”

Otthon, Magyarországon a harangszó fontos része életünknek. Istentiszteletre hívogat, elkongatja a deket, elköszön a lemenő naptól, együtt sír a gyászolókkal, s veszély esetén „félreverte” riasztja a lakosokat. Nem így van ez Pápu Új-Guineában. A misszionáriusok érkezéséig fogalmuk sem volt az embereknek, hogy harangok egyáltalán léteznek a világon. Mivel nem a legfontosabb tennivalók egyike volt a nehéz harangok beszállítása a kőkorszaki körülmények közé, a misszionáriusok bejövetele után is még jó néhány évtized telt el, mire a helyiek közül néhányan megismerték a „fehér ember dobját”. Igen, funkciója szerint a harangszót szinte teljesen az itteni dobszóhoz hasonlíthatjuk. A fejlődés, az európaisodás részeként a legtöbb gyülekezet üres gázpalackot függesztett fel a templom épülete mellett, s ezt fémrúddal „kongatva” jelzik az időt a gyülekezésre. Az érces, fémes hang természetesen nem hasonlít a harangok dallamos bűgéséhez. Mára már számos gyülekezet büszkél-

kedik kisebb „belo”-val (a belo a harang pidgin neve, az angol „bell” szóból származik). A közelmúltban a szomszédos Malahang településnek is sikerült valahogy szert tenni egyre. Zoltánt kérték meg, hogy tervezzen, s munkásaival építsen méltó harangtornyot az értékes

szerzemény számára. S mivel a harang tulajdonképpen kulturálisan teljesen idegen ebben az országban, a tervezőnek az az ötlete támadt, hogy kapcsolópontot keres, beépíti az újat a tradicionálisba. Így született meg az átadási ünnepségen készült fényképeken is látható harangtorony, mely a kundu dob formáját utánozza, alakja ismerős az embereknek. Azt az érzést kelti bennük, hogy mindaz, ami ott történik, nemcsak külföldről becipelt idegen dolog, hanem része az ő életüknek is. Talán a legnagyobb kihívás keresztyén szemmel értékelni a tradicionális életet, a Bibliával összeegyeztethető elemeket kiemelni, megtartani belőle, az Isten szavának ellentmondókat azonban kivetni, s átadni a helyet a szívekben a Megváltónak. Ennek fizikai jelképeként áll Malahangon az új harang a kundu alakú toronyban. Adja Isten, hogy sokakat hívogathasson keresztyén közösségre, igaz megtérésre.

Bálintné Kis Beáta

ISTEN HOZOTT!

Négy éves
szolgálat után
újra itthon
a Bálint család.

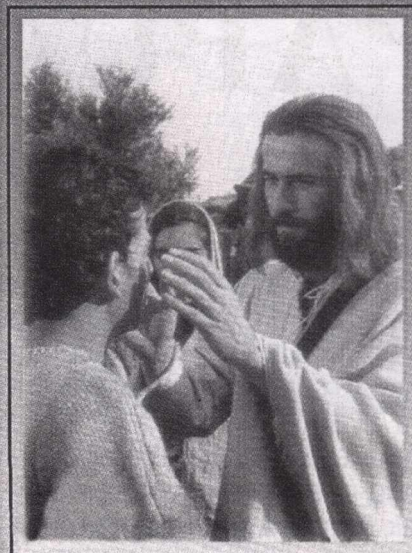

A munkájukat összegző
írást az MM következő
számában közöljük.

**Személyesen is találkozhatunk
velük a piliscsabai missziói
konferencián!**

A Nagy Találkozás

Magyarországon második alkalommal rendezték meg Kaposváron A Nagy Találkozás című rendezvénysorozatot. A Timóteus Társaság kezdeményezésére öt felekezet (római katolikus, református, evangélikus, baptista és metodista) gyülekezeteinek összefogásával négy napos, Jézus életét bemutató filmvetítéssel egybekötött városi evangélizációt tartottunk.

Az első ilyen rendszerű városi evangélizációt az elmúlt év tavaszán, Békés városában tartották. Ott akkor három felekezet (református, baptista, pünkösdisták) fogott össze, hogy az érdeklődőkkel megossza a Jézus Krisztusban meglett örömet és reménységét. Erről az eseményről a Missziói Magazin 1999/3. számában egy személyes vallomáson keresztül olvashattunk.

Az ott szerzett tapasztalatok alapján az ötletházda Timóteus Társaság, egy komplett tervet dolgozott ki az elkövetkező évekre. Magyarország minden 20.000 lakosnál nagyobb városában a helyi gyülekezetekkel karöltve szeretnék megtartani ezt a programot, mert így az ország lakóinak fele ezúton is találkozhat az evangéliummal.

Az előkészület

Az evangélizációk előkészítésénél fontos, hogy lehetőleg mindenkihez eljusson a hívás és minden érdeklődő könnyen el is juthasson a vetítésekre. Óriási hirdetési kampány előzte meg a programot. Közel 10 ezer plakátot helyeztünk el a város szinte minden részén. A film néhány jelenetét felvillantó színes, esztétikus plakátok üzletek kirakataiból, a hirdetőoszlopokról és a villanypóznákról hívták a kaposváriakat A Nagy Találkozásra. A hirdetések hallhatók és láthatók voltak a helyi rádióban, televízióban, újságokban, és eljutottak minden kaposvári postafiókába.

A helyszíneket úgy választottuk ki, hogy a város bármely pontjáról maximum 10 percnyi sétával elérhető legyen valamelyik alkalom. Iskolákban, könyvtárakban, mozikban, kultúrhá-

zakban kértünk helyet, hogy akik templomba vagy imaházba nem mennek be szívesen, azok se maradjanak távol.

A várost körzetekre osztottuk, s minden körzetben egy-egy házigazda felekezet tagjai ragasztották a plakátokat, ők adták a vetítő- és a rendezői stábot.

A város területén az első nap három, másnap tíz, a harmadikon pedig hét helyszínen vetítettünk egy időben. A befejező napra a záró díszelőadást a 600 főt befogadó Szívárvány moziba terveztük.

A program

A program a Lukács evangéliuma alapján 1979-ben készült *Jézus élete* c. film levetítésére épült. Ez a film a világ egyik legtöbbek által megnézett filmje. A statisztikák szerint több, mint 500 nyelvre szinkronizálták, és eddig mintegy 1,6 milliárd ember látta. Eredeti helyszíneken, szinte dokumentumfilmként mutatja be Jézus életét. Ez a program mégis több, mint egy filmvetítés.

A régi idők moziját idéző technika, a tekercesek közti átfűzési szünetek sajátos hangulatot teremtettek. Alkalmat és lehetőséget kínáltak a kapcsolatteremtésre. A film felénél a házigazda gyülekezet egyik tagja mintegy a látottakra reagálva személyes vallomásként elmondta, hogy neki mit jelent az élő Jézussal való kapcsolat. A vetítés után a résztvevők egy visszajelző lapon keresztül véleményt alkothattak a filmről, illetve további segítséget kérhettek a felvetődő kérdéseikre.

Az eredmény

Engem megcségyenített az érdeklődők óriási száma. Szinte minden helyszínen és minden alkalommal telt ház előtt indultak a vetítőtöbpek. Volt egy helyszín, ahol legalább kétszer annyian jöttek, mint ahány férőhely rendelkezésre állt. A negyedik napi záró előadás meg kellett duplázni. A nagy érdeklődésre való tekintettel az eredeti tervtől eltérően a mozival párhuzamosan a református templomban is vetítenünk kellett, az érdeklődők tömege ugyanis nem fért be a moziba.

Örülök, hogy nem nekem lett igazam, és többen jöttek a vetítésekre, mint amire számítottam. Örülök, és reménységgel tölt el, hogy sokakat érdekel Jézus személye és üzenete. A kiértékelés még előttünk van.

Azt nagyjából tudjuk már, hogy a 22 vetítésre összesen több mint 2500 ember jött el. Hogy a városi TV-ben hányan nézték meg a filmet otthonukban, azt nem tudjuk. A közös számvetés után pontosan tudni fogjuk az anyagi mérleget, a mérhető számadatokat, de hogy hány embert érintett meg igazán, hogy hány embert indított megtérésre, új életre, hite átértékelésére, azt biztos, hogy nem fogjuk tudni a kiértékelés után sem.

Bízom abban, hogy vannak emberek, akiknek ez a néhány nap többet jelentett, mint hogy látták az egyházak példás összefogását, többet, mint egy várost megmozdító emlékezetes akciót.

Bízom abban, hogy vannak, akiknek az életében a Nagy Találkozás az élő Jézussal való NAGY TALÁLKOZÁS csodáját hozta el!

Szemerei János
(a kaposvári evangélikus gyülekezet lelkésze)

„Lelkem köztetek marad! Ne féljete!”

Történelmünkben a végvárok a hősies kitartás, küzdeni tudás, élni akarás szimbólumai. Talán egyházi vonatkozásban is beszélhetünk ilyen végvárakról, olyan gyülekezetekről, melyek nehéz körülmények között, sokszor valóban élet-halál harcot vívnak fennmaradásukért. Az Evangélikus Missziói Központ munkatársai ilyen végvárakban szolgáltak az északi végeken: Ózdon és a határ túlsó felén, Gömörben.

ÓZD

Kevés település sínylette meg ennyire a rendszerváltás okozta változásokat, mint a hazai nehézipar egykori fellegvára. Bezárt nagyüzemek, omladozó kémények, rozsdásodó berendezések, üres munkaslakások jelzik: itt nincs tovább élet, legalábbis a korábbi keretek között. Az evangélikus gyülekezet temploma, parókiája és gyülekezeti háza is egy ilyen elhagyatott területen áll ma. A megürült lakásokba cigánycsaládok költöztek, nyomasztó a munkanélküliség.

De „lelkem köztetek marad! Ne féljete!” – hirdette a missziói nap, Haggeus próféta könyvéből választott, bátorító motója. Örömről csaknem megtelt a gyülekezeti ház. *Pintér Károly* lelkész, aki hosszú éveken át szolgált Ózdon, bevezető előadásában óvott a hamis nosztalgiaától. Természetesen nem feledhetjük a múlt tanulságait, de Isten az új körülmények között is meg tudja tartani népét. Alapkérdés: gettó vagy oázis lesz-e a kicsiny gyülekezet, a nehéz helyzetbe került városban? Őszinte beszélgetés jelezte a gyülekezet élni-akarását és felelős útkeresését. Munkatársak kellene *Tóth Melinda* lelkész nő mellett, akik segítenek a gyülekezetépítésben. Meg kellene tartani azt a maroknyi gyermekereget, akik *Pötty bohóc* és munkatársai vezetésével lelkesen és aktívan vettek részt a missziói napon. Utat kellene találni a környező cigánysághoz, talán éppen azzal, hogy az evangélikus egyház segíthetne a munkahelyteremtésben, természetesen megfelelő állami, önkormányzati közreműködéssel. Emberi erőt, fantáziát meghaladó kihívások, feladatok sora. De Isten fel tud használni minket, ha elfogadjuk, hogy neki szüksége van ránk, és alkalmas eszközeivé tud formálni minket – biztatott a záró áhítat.

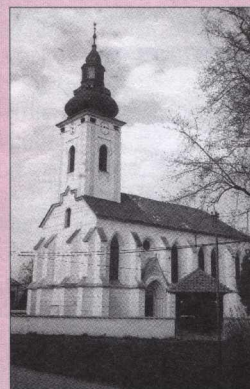
GÖMÖR

A határ túlsó felén, Sajógömörön, *Rusznák Dezső* lelkész részben, hasonló gondokkal és örömmel fogadott minket. A többségében magyar ajkú községben nehéz feladat a gyermekek, fiatalok összegyűjtése. Kellemes meglepetés volt, hogy egy pár soros meghívóra, szombaton este, közel 20 fiatal, vasárnap délelőtt pedig majdnem 30 gyermek gyűlt össze. Az istentiszteleten is csaknem százan voltunk. Ígéretes volt, hogy a záró oltári szolgálat keretében, új pénztárost és presbitert iktathattunk szolgálatba. De itt is komoly gond a megfelelő munkatársak hiánya, különösen is a gyermekmunkában, a hitoktatásban. Sajógömörön kívül szolgálhattunk még Tornalján, Gömörpanyiton és Beretkén is. Fontos, hogy ebben a szórványhelyzetben is érezzék meg m agyarakjuk hittestvéreink, hogy nincsenek egyedül és nincsenek elszigetelve, elfeledve a végeken.

Ezekre a végvárakra, noha az épületek olykor még impozánsak, nem lehet igazán az „erős vár” kifejezést használni. De reméljük, hogy a „vég” szót sem kell úgy értelmeznünk, hogy ezeken a területeken nincsen tovább. Hisszük, hogy felelős odafigyeléssel, áldozatvállalással, konkrét segítségnyújtással, ezek a végvárak megőrizhetik és továbbadhatják a rájuk bízott kincset, minden statisztikai, demográfiai számítgatás ellenére. Miért ez a látszólag indokolatlan reménység? Mert ígéretet kaptunk: „Lelkem köztetek marad! Ne féljete!”

G. P.

V
É
G
V
Á
R
A
K

MISSZI-ÓHAJ

Mit kell még ezen ennyit gondolkozni? – kérdezi a lelkes lelkész. Hoszszú mutatóujjával – amolyan Lukas Cranachosan – próbálja ösztönözni nem éppen lelkes hívét a helyes irány felismerésére és a megmozdulásra. Hát, nem túl könnyű az ügy. Mondhatni súlyos. Bizony több mázsát is nyomhat ez a kötömb. És ami a legnagyobb baj: gondolkodik. Egyre csak fontolgatja a mozgulást. Azért ez már mégiscsak sok! Pedig valamit tenni kellene! Elvégre itt a missziói parancs, no meg a tárt kapukkal váró templom! Nem is beszélve az Úr elszánt és hu szolgájáról, akinek legfőbb feladata, hogy misszionáljon! Mit kell hát ennyit gondolkodni, mérlegelni a dolgon?

Misszióhaj – játszom a szavakkal. Persze, ez azért mégsem csupán játék. Nagyon is komoly dolog. Kérdezem magamtól, másoktól, mindenkitől: miért lesz sokszor csupán csendes vágyunkká, szerény kívánságunkká az, hogy az örömhír ma is, most is elérjen emberszíveket? Miért érjük be olyan könnyen csupán ennyivel? Mi okozza azt, hogy mi, Krisztus mai követői, fiatalok és idősebbek, gyakran olyan tehetetlenek, bizonytalanok vagyunk a feladatunk (a küldetésünk!) végzésében? Miért tapasztaljuk sokszor, hogy emberhalászatunk közben nekünk is egyre csak fontolgató, latolgató „nehéz esetek” akadnak a horogra? Olyan embertestvérek, akik kényelmesen ülnek, és mi meg közben megöszülünk, míg olykor végre elhatározzák magukat. Nehéz kérdések... és tudom, nem csak lelkészek rágódnak rajtuk!

De mi van a válasszal?

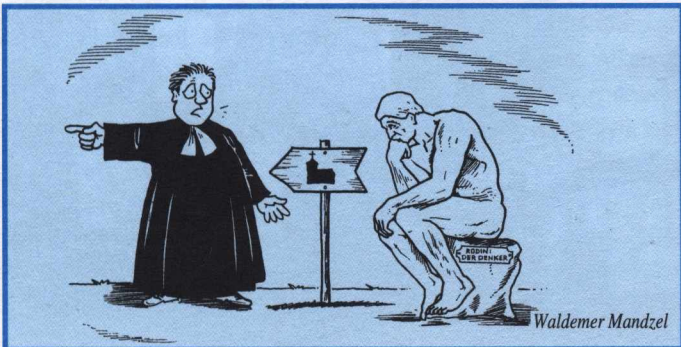
A Mester egyszer így szólt tanítványaihoz: *Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, hegyeket mozdíthatnátok meg!* Szívbe markoló és mélyen igaz mondat. Jézus nem vádol, még csak nem is kéri számon hitünk hiányosságait, hanem – hadd mondjam most így – (felismerésre és megmozdulásra indít. Mozdulásra, hogy mozdíthassunk. Ki akar emelni a tepedségből, a tehetetlenségből és a közönyből – az úgynevezett „alapjáratos” kereszténységből.

Mustármagnyi Istenbe-kapaszkodás, mákszemnyi bizalom – és kötömbök gördülnek, mozdulnak meg. A húsvéti csoda az elhengerített kővel újra megismétlődhet.

Hegyeket mozdítani: vajon lehet-e ez a mai keresztények „profilja”? Bejárótan, rendesen „üzemelnek” a gyülekezeteink, van azért némi fiatal is mindenhol, akikben továbbélhet az egyház... Ott állunk a gondolkodók, mérlegelők előtt – kicsit ugyan határozatlanul, olykor kicsit kényszeresen magunkat, de azért kinyújtott ujjunkkal a templom, a gyülekezet és az egyház irányába mutatunk. Igen: ez a mi misszióhajunk. De miért érjük be csupán ennyivel?

A Mester nagyon jól tudta, hogy mit vállalt azzal, amikor tanítványaira bízta az Egyház ügyét. Újra és újra elcsodálkozom ezen az emberi logikánkat messze túlszárnyaló isteni elhatározáson. Gyakran bizonytalanul magamra mutatok: *Istenem, hát rám is számíatsz, nekem is feladatot adtál?* Mégis: tudom, hogy aki kér az kap. Ezért szeretném hinni, hogy valóban lehet mikroszkopikus méretű, netalán mákszemnyi hitünk, akár még mustármagnyi is, hiszen nekünk szól a Mester ígérete. Márpedig Ő megtartja szavát – és egyházát is.

Varga Gyöngyi

„A Pártfogó pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít meg majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.”

NEM HASZNÁL, HA NEM HASZNÁLOD!

Egy gazdag szappangyáros sétája közben találkozott egy pappal, és szóba elegyedett vele. A gyáros bevallotta, hogy nemigen jár templomba, hite is gyenge lábón áll. A pap megkérdezte, mi az oka közömbösségének.

– Tudja, tisztelendő úr, a kereszténység nem sokat használt az emberiségnek. Csaknem kétezer éve hirdetik Jézus Krisztus evangéliumát, de az emberek mégsem lettek jobbakk. Hazudnak, lopnak, gyűlölködnek, véres háborúkban gyilkolják egymást.

A pap a közelben megpillantott egy maszatos kisfiút, aki az útszéli árokban pancsolt, nyakig sáros lett közben.

– Nézzen, uram, erre a gyermekre, és gondolja meg, mennyi piszkos, mosdatlan ember szaladgál az utcán. Lám, a maga szappanja sem használ nekik, nem lesznek tisztábbak tőle.

– Ő, ezért nem a szappan a felelős – felelte a gyáros –, hanem azok az emberek, akik nem használják!

– Nos, kedves barátom, ugyanez érvényes az evangéliumra, a kereszténységre is. Csak akkor használ, ha eszerint élünk.

Jézus Krisztus feltámadt a halálból és él! Nekünk nem halott, hanem élő Megváltónk van. A körülöttünk lévő világ pedig csak akkor lesz békésebb, nyugalmasabb és boldogabb, ha nemcsak hirdetjük az evangéliumot, hanem „használjuk is” a mindennapi életünkben. Pünkösd ünnepére gondolva, kérjük Isten Szentlelkét, hogy ne csak szánkkal valljuk Urunknak Jézus Krisztust, hanem legyen erőnk az Ő tanítványának megmaradni életünk legnehezebb próbáiban is.

Szabados Regina

FILMFIGYELŐ – Amerikai szépség

Amerika, csillogás, Oscar...

Évről évre fényes ünnepség közepette vonulnak fel a világ legjobbnak és legnagyobbinak ítélt színészei, alkotói, legalábbis kifelé ezt mutatják, s mindenki aki nézi, talán így is látja... Nagy ígéretnek tartották az Amerikai szépség című filmet, és akik ezt gondolták, nem csalódtak: az egész világ előtt elismerték, hogy megérdemli az arany szobrocskát (többet is), és a dicsőséget!

Milyen érdekes, egy újabb hétköznapi történettel gazdagodtunk, ami nem szól másról, mint hogy a mindennapos egyhangúnak tűnő életben is vannak csodák, amit fel lehet, sőt fel kell fedezni, addig, amíg nem késő. A film is megjeleníti a maga lehetőségeit, megoldásait. Aki egy kicsit továbbgondolja, levetíti a maga kis életére, megtalálja a saját, kezdetben még nehezen elfogadható, de mégis boldog pillanatait. Ehhez mindenki kap segítséget, erőt, aki megpróbálja keresni. Olyan gyakran észre lehet venni, hogy sokan már úgy érzik, nincs is erre idő, hát még energia! Ha mindent racionálisan akarunk nézni, a végén még el is hisszük, de „valahogy” mindig jön segítség, útmutató, apró és nagy csodák, melyek csak megkezdik a következőt. Hány hasonló problémát feldolgozó filmet tüntettek már ki a világhírrel járó Oscarral!

Szinte mindenki a csodát keresi, azt próbálja a vászonra igazítani, de nem kell mindenbe belemagyarázni sem, semmit nem muszáj, de lehet, mert *Életet kaptunk*, ami már önmagában is csoda. Örülhetünk neki, kereshetjük a szépségeit.

Dombi Éva

GLOBALIZÁCIÓ - ÚJ BÁBEL VAGY PÜNKÖSD?

Felkapott divatszó lett a globalizáció. Vajon keresztyén szemmel nézve milyen esélyeket és veszélyeket rejt magában ez a mindannyiunkat érintő folyamat? A gondolatébresztő, vitaindítóknak szánt cikket és fényképet a német *IDEA-Spektrum Magazin* 2000/14. számából vettük át.

Egy világméretű változás veszélyei és esélyei

A globalizáció mindnyájunk számára jó ideje téma. De hogyan is indult ez a folyamat? Kiváltó oka a kommunizmus összeomlása és az információs technológia rohamos fejlődése volt. Az úgynevezett Második Világ eltűnése csak két „játékost” hagy meg: a gazdag „Első Világot” és a szegény „Harmadik Világot”... A gyors és olcsó információ, a hírek, ötletek, pénz, áruk és szolgáltatások bámulatos technikája által az egész világ elérhető, uralható lett. Egy álom vált valósággá mindazok számára, akik ezt az új folyamatot saját közelebbi és tá-

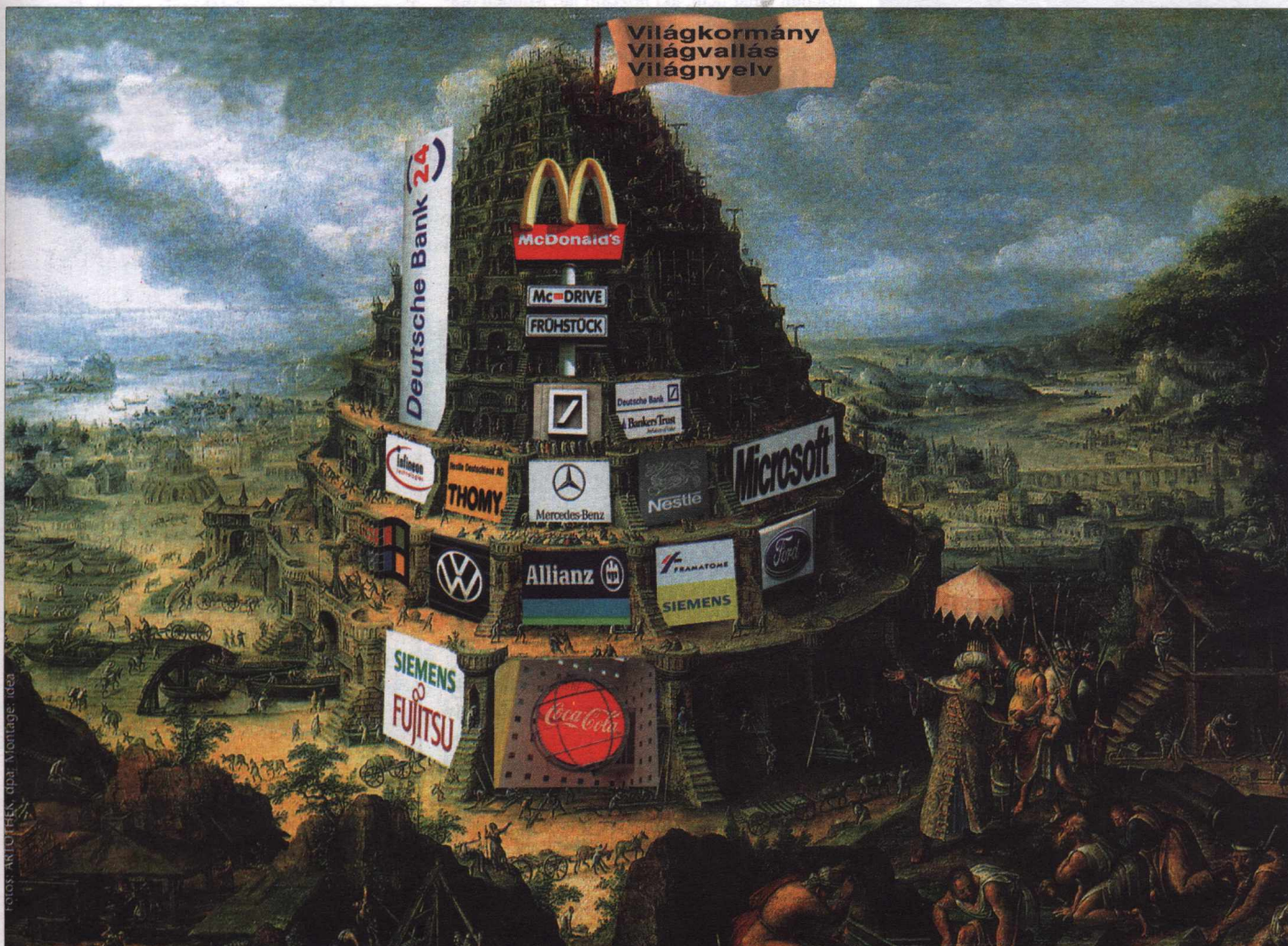
volabbi céljaik elérése érdekében alkalmazni tudják. De ugyanakkor rossz álom azoknak, akik mindezt csak szemlélni képesek. A politikai hidegháború befejezése, egyidejűleg, egy új gazdasági hidegháború kezdete is.

Szorongató ebben a fejlődésben, hogy minden mozgékony és határtalan: tőkeáramlás, kenőpénz, drogok, hírek, szervezett bűnözés, járványok, turizmus, nukleáris anyagok... Kiváltképpen a munka lett olyan árucikk, amit az ember ott és akkor vesz meg, ahol és amikor az a leginkább megéri. Ez kegyetlen versenyhez, a különbségek fölerősödéséhez, a hatalom gyakorlásának teljesen új fajtájához vezet. Ez veszélyes minden jóléti és nagy igényekkel fellelő társadalom számára, amely azt gondolja, hogy ebben a világban „szigetként” élhet...

De a globalizáció nem elkerülhetetlen végzet, hanem a politikai akarat következménye. Nem törölhetjük el, hanem intelligensen be kell vonnunk mindennapjainkba. Ha a globalizációt nem alakítjuk újra a mi értékmérő szintünkhöz,

akkor a jövő formálásának esélyét játsszuk el. Ez olyan téma, amelyre a keresztyéneknek is reagálniuk kell! Nem jajveszékeléssel vagy komor előrejelzésekkel, hanem azzal a stratégiai távlattal, amit az adott nekünk, Aki ezt a világot teremtette és mozgásban tartja.

A globalizáció először akkor lett mindenki számára nyilvános téma, amikor körülbelül 2000 évvel ezelőtt egy fiatal, vagyontalan zsidó mesterember, az egykori római világ egy félreeső tartományában meghirdette az egész világra kiterjedő hatalmi igényét: „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben.*” (Jn 8,12) Majd Jézus elmagyarázta barátainak ennek következményeit is. Utolsó szavai mai megfogalmazásban: „*Felfegyverezlek titeket, hogy az én hatalmi igényemet vigyétek szerte az egész világba. Munkásokká teszlek benneteket az isteni tartalom globalitásának terjesztésében. A Szentlélek meg fogja adni nektek az ehhez szükséges képességet.*” Ebben a folyamatban keresztyénként nekünk is intenzíven részt kell vennünk!

KRISZTINA MOSOLY-FÉNY PRÉDIKÁCIÓJA

Az MM legutóbbi számának hátsó borítójára sokakat megrendített: vajon ki lehet a tolókosiban úrvacsorázó fiatal lány? Szülei engedélyével bemutatjuk őt, Balogh Krisztinát, Balogh András zalaegerszegi és Szemerei Mária pusztaszentlászlói lelkész gyermekét, aki 18 évesen indult haza ahhoz a menyeyi asztalhoz, ahol többé nem lesz szüksége tolókosra... Az ő naplójából közlünk részleteket

„Uram! Kicsattanó egészségről álmodoztam, hogy táncolva dicsőítselek Téged. Te bénasággal, tolókosihoz kötöttséggel ajándékoztál meg, hogy tenyereden kuporogva csak Tőled kérjem áldásaidat. Nincs más eszközöm, csak a mosolyom, a szelídségem és a türelmem, amely naponta a Te erődből táplálkozik.

Úr Jézus! Te tudod, hogy balett-táncos szerettem volna lenni, de életemben soha egy lépést sem tehettem. Őlben vittek szüleim. Olyan jó volt hozzájuk bújni, beszippantani testük melegét.

Úr Jézus! Olyan sokszor megbámulnak az utcán. Ne hidd, hogy zavar, vagy idegesít. Megszoktam. Naponta kérdezik édesanyjuk szoknyáját rángató ovisok és bölcsisek: „Anyá, ennek a kislánynak nincs lába?” Úgy sajnálom az édesanyákat. Irulnak-pirulnak, hebegnek-habognak, de nem adnak egyenes választ. Tudom, huncut vagyok, de néha mosolygok zavarukon. Általában a gyerekek odabújnak tolókosim mellé, s akkor elmondom az ő kis értelmi szintjükön: „Nézétek, van lábam, de úgy kényelmesebb ülni, ha összekulcsolom a lábaimat.” Bizony, nagyon vé-

konyak már, elsorvadtak. Izomsorvadás. Kegyetlen diagnózis. Meddig élhetek? Szüleimnek azt mondták a Heim Pál kórházban az orvosok, hogy az egyéves születésnapomat sem érem meg. Ma is élek. Tévedtek. Milyen jó, hogy én tudhatom, minden új napot Neked köszönhetek, Úr Jézus. Mindennek tudok örülni. A napsütésnek, a szüleimnek, a testvéreimnek, az angoltanulásnak, a színházba járásnak, Berta kutyusomnak, az egyházmegyei gyenesdiási táboroknak, a barátságoknak, a MEVISZ Bárka táboroknak, a sátras családi nyaralásoknak, a finnországi útjaimnak, különösen Péternek, ikertestvéremnek, aki az én kezem és lábam. Szeretem a templomot. Olyan kár, hogy a szüleim, mivel lelkészek, vasárnap mindig rohannak a szórványba. Kitaláltam, hogy amíg ők úton vannak, imádkozom értük. Mielőtt beindítják az autót, kocsimból utánuk kiabálok: „Ne izguljatok, sikerülni fog a prédikáció, mert imádkozom értetek!”

Nagyon szeretek angolul tanulni, mióta megismertem Juhanit, a varkausi testvérgyülekezet főkántorát. Olyan aranyos az a hívő, Pozsonyból áttelepült tanár néni, aki hozzám jár. Minden órára tervez nekem egy angol nyelvű társasjátékot. Ő több, mint nyolcvan éves, de igazi barátnők letünk. Megosztja velem verseit, versfordításait.

Nagyon szeretek levelet kapni. Írni már nem annyira, gyengék a kezeim. Édesanyámnak diktálok géphe, de duzzog, amikor összetörőlnének a levelek, és egyetlen napon nyolc-kilencre is válasszolnia kell. Szerinte túlzásba viszem a barátkozást. Ő nem értheti, hogy nekem rövid idő alatt kell nagyon sok embert a szívemre ölelni...

NAPLÓRÉSZLETEK

1998. március 30.

Ma ünnepeltük a 18. születésnapunkat. Úr Jézus, egyedül Neked köszönöm, hogy megérhettem ezt a csodálatos napot. 18 szál vörös rózsát kaptam, finomra sikerült a közös torta, rajta virított a 18 szál gyertya. Milyen jó lenne, ha ma azok az orvosok, akik egy évet jóstak, bekukánthattának a szobámba.

1998. október 28.

Úr Jézus! Kórházban fekszem. Sokadszor. Már úgy megszoktam a vakítóan fehér falakat, a nővérek barátaim. A morc adjunktusnő, akit senki nem kedvel, olyan szeretettel adta rám az oxigénmaszkot. Alig kapok levegőt. Anyu gyakran bejön, lefurdet, jókat beszélgetünk. Az igazi mégis, amikor apu este bejön. Tudod, Uram, mindig apás voltam. Anyu csak sírdogál, apuval a közelgő halálról is lehet beszélgetni. Nyáron, amikor Finnországban egy pillanatra leállt a szívem, és

forróság futott át a testemen, tudtam, hogy közeledik az elválás pillanata. Bevallom, Varkausban még vacogtam a halálfélelemtől. Egész éjjel égett a villany. Zsuzsával, a nővéremmel, aki magyar-finn szakos az ELTE-n, hajnalokig beszélgettünk. Finnből meditációkat fordított, Bibliát olvastunk és imádkoztunk. Nincs már, Úr Jézus, a szívemben semmi félelem. Elpárolgott. Mennyei béke, szeretet öleli körül a szívemet. Csákváron csendben elbúcsúztam mozgássérült barátaimtól. Mondta az orvos, hogy napjaim vannak hátra, de én mozgássérült-külvongagot rendeltem, utolsó erőmmel – nővéremmel – elmentem. Lassan elfogy az erőm, nincs erőm tartani a fejem.

1998. október 31., szombat délután

Készülök a nagy útra, Jézus. „Levetem ezt a gyarló testet.” Tudom, hogy ölelő karjaiddal vársz. Ott majd én is táncolhatok, hiszen „tökéletességre” támadunk fel. Soha nem született keserűség a szívemben, amiért nem járhatok, szaladhatok. Te semmit sem teszel véletlenül, „potyára”. Hiszem, hogy lelkész szüleim mellett én is a Te papod lehettem. Tolókocsis mosoly-fény prédikátor. Akik tolókosimhoz jöttek leverten, szomorúan, mindig vidáman és feltöltezve mehetek haza, a Te szeretetteddel, áldásoddal.

Balogh Krisztina

(1980. március 30. – 1998. november 1.)

JUHOS-KISS JÁNOS

**Ha könnyárban is
csókok csobbannak**

Aranykorban hőnyár pirított, perzselt!
Tüzes katlan dült szívem hitében!
Erdő mélyén, síkos avarban, intim
susogással kapkodta fejét minden
ingerlő fűszál, bokr s kis bogár.
Kiáltásod fényárban vergődött,
mint szirmait szétszórt rózsaszál!

Aztán sétáltunk a tündértó tükrén,
– hullámvölgyekben különös proféták! –
csók-csobbánások súlyos hevén!

Vezess Jézusunk, alattunk a mély!
Kétezer év után, lubickol a fény!
Boldogok a lelki szegények...,
ha bennük munkál a Szentlélek!
Boldogok, akik a pályán észbe kaptak:
hogy a szeretet soha el nem fogyhat,
a szerelem vize soha ki nem apadhat:
ha könnyárban is csókok csobbannak!

„Érted, amit olvasol?”

Beszámoló a II. Hallgató-Olvasó Találkozóról

„Csókolom! A Missziói Magazin rendszeres olvasója vagyok!”

Valami hasonló mondatot hallottam a telefon másik végéről. A csodálkozástól egészen megdöbbentem. Egy 14 éves gyermek hívott fel a fenti beköszönéssel a minap. Itt szabad, hogy a neve is megjelenjen:

Farkas Gábor.

Kedves Gábor! Azt üzenjük neked szeretettel, hogy légy továbbra is az MM rendszeres olvasója!

Az Evangélikus Missziói Központ munkatársainak a visszajelzések nagyon fontosak. Továbbviszik szolgálatunkat, életnek bennünket. A visszajelzések helye, ideje pedig az évenkénti Hallgatói-Olvasói Találkozó, amelyet idén tavasszal immár másodikban rendeztünk meg a Deák téri gyülekezet termében. Talán nem is sejtjük a kedves Hallgatók, hogy micsoda segítség a véleményük! Köszönjük, hogy korán reggel felszálltak a buszra, vonatra, az ország minden tájáról, és megosztották velünk a gondolataikat, de az életüket is.

A találkozó eredménye, hogy fél órával tovább várjuk kéthetente, hétfőn délután a hívásokat, mert igény van rá. Ezt a jelzést mi komolyan vettük. Isten áldásának tekintettük, hogy többen vállalták személyesen az MM terjesztését városukban, gyülekezetükben, kisebb közösségükben. Köszöntjük bennük új szolgáltatásainkat! Több családhoz jut el így a misszió híre, „ügye”.

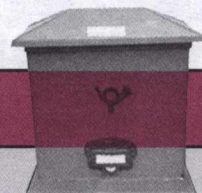
Öröm számunkra, hogy új hívóinkkal is megismerkedhettünk. Mindig varázslatos a hang után az arcot is megismerni. Szívesen láttuk „törzstagjainkat” is. Ittlétük azt bizonyítja, hogy komolyan veszik a missziói feladatokat, szívügyüknek tartják.

Szeretettel gondolunk arra a két kislányra is, akiket édesanyjuk hozott magával a Találkozóra. Mosolyuk reményt ad nekünk. Bízunk benne, hogy talán egyszer ők is így hívnak majd fel bennünket a 400-3057-es telefonszámon: „A Missziói Magazin rendszeres olvasója, Isten gyermeke vagyok!”

Továbbra is meghallgatom:

Börönte Márta

LEVELESLÁDA – 1656 Budapest, Pf. 22

A keresztyén misszionak, a misszió lehetőségének olyan területére szeretném ráirányítani a figyelmet, mely úgy érzem, mintha kiesne az Egyház (nemcsak az evangélikusok) látóteréből: a kórházak pszichiátriai osztályain, a pszichiátriai rehabilitációs intézményekben létező lelki szükségére. Nem vitatom az ott folyó orvosi munka, chemo- és munkaterápiá fontosságát, ugyanakkor az is nyilvánvalóvá vált, hogy igazi és teljes gyógyulás csakis az Úr Jézus Krisztus által, Szentlelke által lehetséges.

B. Ákos
Zákány

Naponta imádkozom a külmisszió munkásaiért, a belmisszióért, rádiómisszióért, izraelmisszióért. Bár adna Urunk nagy ébredést az egész világon, magyar népünk életében is, és minden nemzet életében. Keresztyének és a pogány népek között is, akik még nem ismerték meg a földre jött Isten-Emberfiát, aki azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, aki elveszett. Sok értékes dolog volt a lapban, örömmel olvastam. Már tovább adtam hittestvéreimnek olvasni. Imádkozzanak ők is a misszió munkásaiért!

F. Irén
Selice, Szlovákia

Nagyon szépen köszönjük mindkét útmutatót. Izuka látszánt könyvet. Szívesen hallgatjuk a rádióadásokat is. Bár csak adná Isten, hogy mások is felfigyeljenek rá! Örülünk a rejtély kicsit kézbe kell venni a Bibliát. Hagyom, hogy a lányok adják meg a válaszokat. Íme néhány felelet az utóbbi adások kérdéseire.

L. Katalin
Kézdivásárhely, Románia

(B. Ákos olvasónk levelét, mely konkrét javaslatokat is tartalmaz ennek a fontos szolgálatnak a végzésére, továbbítottuk egyházunk kórházlelkészeinek. A témára visszatérünk az MM egyik soron következő számában.)

Köszönjük a jó választokat, melyeket ezúttal is hasznos olvasnivalóval díjazunk.

ISMERD FEL

A legutóbbi magazinban már találkozhattál egy indiai keresztyén gyermek rajzával. *Íme egy másik*, amely talán még inkább felkelti figyelmedet. Nem kell nagyítót elővenned, hogy a rajz apró részleteit is megvizsgálhasd, elég, ha becsukod ezt az újságot, mert a hátoldalán nagyban láthatod. (De aztán gyere vissza!)

Úgye, kitaláltad, melyik történetet rajzolta meg távoli barátod – saját elképzelése szerint? Nem, nem egy királyi pár csevegése a patak partján arról, hogy mit is tegyenek a síró kisherceggel. Ilyen történet nincs a Bibliában. Bocsánat, ha alábecsültem volna ismereteket, pedig te kitaláltad: ez a pünkösdi csoda egyéni ábrázolása.

Ha fellapozod ApCsel 2,1-13-at, és el is olvasod, jobban érthető a rajz is.

Pünkösdi igazi csodája nem az, hogy az apostolok feje fölé lángnyelvhez hasonló tünemények szálltak le, bár azt hiszem, mindnyájatok fantáziáját ez foglalkoztatja legjobban. A Szentlélek ma is jelen van a világon, ott van veled is, pedig semmiféle lángnyelveket nem látsz magad körül /ne is láss, az valami rosszat jelentene!/
Az igazi csoda: Isten szeretetének örömhíré – bár sokféle népből érkeztek az emberek pünkösdi ünnepére – minden nép a maga nyelvén értette meg. Nem szinkrontolmácsok bravúros szereplése volt ez, nem is az apostolok nyelvismerete kápráztatta el a hallgatókat. A Szentlélek titokzatos munkája volt ez.

ÉS ÉRTSD MEG!

De **mi szükségünk van nekünk** ma erre a csodára? Legfeljebb angol, vagy német dolgozatnál vennénk hasznát?

Nem, sokkal többször van szükségünk rá.

Fedezd csak fel, hányszor mondod – szintén magyarul beszélő barátodnak: „*Ne haragudj, félreértettelek. Nem érted, mit akarok ezzel mondani? Nem úgy gondoltam!*”

Olyan köztetek a különbség, mint a kutya és a macska „szókincse” között.

De nézd csak: a rajzon a kutyust nyávogni, a macskát ugatni látnod. Ezek szerint – a Szentlélek által – neked is van esélyed barátod, sőt szüleid(!) megértésére.

És a legnagyobb csodára: Isten szavának megértésére is.

Milyen jó lenne megtanulni egymás nyelvén beszélni, a másik szavát úgy érteni, ahogy ő azt gondolta!

Milyen jó lenne Isten beszédét is helyesen érteni! *Nem* unalmasnak tartani, *nem* ijesztőnek a jó hírt, és *nem* szórakoztatónak az ítéletes szakszokat.

Milyen jó lenne érteni-érezni a bűnbánatot is – és Isten szeretetét is.

Ne feledd: a Szentlélek – benned is, állandóan – ezért munkálkodik!

Gyöngyi Néné

KERESD A KAGYLÓDAT AZ ÉLET TENGERÉBEN! (?)

Tengerpart. A víz hullámszik. Sirályhango-kat fog fel az emberi fül. Egy édesapa sétál a fiával a parton. Beszélgetnek. A fiú szeme megakad a tenger által partra dobott piszkos, erős szagú hordalékon. Tengeri csillag. Apró rák. Kagyló. Csupa partra vetett élet. Mi lesz velük? Tehetnek róla, hogy idekerültek?

A fiú felemelt egy kagylót, és visszadobta a tengerbe. Egy mégiscsak megmenekült, tovább él!

Tudod-e, hogy a keresztyén ember hány szimbolikus értelmezést adott a kagylónak, az élet jelének? Most három keresztyén értelmezését gyűjtöttem össze. Figyeld csak!

1. Régen a keresztyén zárandokok *ivóedényként* használták a kagylót. Az élet legfontosabb földi elemét emelte benne az ember a szájához. Víz nélkül nincs élet, a test kiszárad. Így a kis kagyló ott lapult a vándortárisznyában.

2. Az ókorban a kagyló két héjában a *Biblia két összetartozó és szétválaszthatatlan részeit látták*. Az egyik héj az Ószövetség, a másik héj az Újszövetség. Ami benne olvasható, az pedig drágakő, mint néhány kagylóban lelhető igazgyöngy. Nem minden könyvben van Isten Igéje, nem minden tengeri teremtményben van drágagyöngy! Válaszd meg jól, mit olvasol!

3. Ismeretes a tengeri gyöngykagyló. Olvashatunk róla az egyik példázatban. Máté így jegyezte fel: „*Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz, aki szép gyöngyöt keres. Amikor a nagy értékű gyöngyre talál,*

elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.” (Mt 13, 45-46)

Ki a gyöngyszem? Jézus. Ki a kereskedő? A kereső ember. Ő. Te. Én. A kereskedő mindenét odaadta a példázat szerint a gyöngyért. Te mit adnál oda Jézusért? Megváltónk életét adta minden emberért! Érted is.

A tengerparti történetnek még nem írtam le a befejezését. A parton sétáló emberek meglátták, hogy a kisfiú visszadobott egy kagylót. A partra sodort élet ismét éltető vízbe került. Az emberek egymás után kezdték el visszadobálni a hordalékból a parányi életeteket.

Kedves Gyermek! Neked is van egy ilyen kagylód, amit szabad észrevenned és visszadobni a tengerbe. Sétálj egyet a világban... Látnod az eldobott szemetet, a letaposott virágot, a lassú csigát a járdán, az idős embert a zebránál... Jézus hányszor emelt már vissza téged a szomorúságból az örömbé, a betegségből az egészségre, a veszekedésből a szeretetbe, a veszélyből a biztonságra, az eldobottságból a megtalálhatóságra.

JÉZUS DRÁGA „TENGERI GYÖNGY-KAGYLÓJA” VAGY!

Börönte Márti

Rajz: Szilvia Gyöngy / Zsuzsanna: Evangélium Gyermek

IMÁDKOZZUNK!

- az evangélizációs alkalmak gyümölcseiért
- a nyári konferenciák áldásáért
- hazlátogató és hazatérő misszionáriusainkért
- egyházunk, gyülekezeteink most választott tisztségviselőiért
- a bábeli átok helyett a pünkösdi Lélek ajándékáért

NYÁRI PROGRAMAJÁNLÓ

EKE

Gyerekhét – Ósagárd, június 19-24.

Gyerekhét – Szend, jún. 25- júl. 1.

Ifjúsági hét – Péliföldszentkereszt, július 10-15.

Felnőtt- családoshét – Piliscsaba, július 24-29.

Felnőtt- családoshét – Piliscsaba, júl. 31-aug. 5.

Ifjúsági hitmélyítő hét – Alberti, júl. 31-aug. 5.

Felnőttthét – Piliscsaba, augusztus 21-26.

MISSZIÓI GYERMEK- ÉS IFJÚSÁGI TÁBOR

„ELSŐBBSEGADÁS KÖTELEZŐ!”

Piliscsaba, június 26-30.

Résztvételi díj: 4.000 Ft

Jelentkezési cím: Ev. Missziói Központ,

1656 Bp. Pf 22. Tel: 400-3057

NŐI MISSZIÓ OSZTÁLYA

Egyedülálló anyák és gyermekeik konferenciája

– Révfülöp, július 23-29.

Nőkonferencia

– Piliscsaba, augusztus 7-12.

Vallomások a hitről

– vers és prózaíró pályázat június 30-ig

Pályázatokat és a konferenciai jelentkezést

a Női Misszió Osztálya címére kérjük

1085 Budapest, Üllői út 24.

Telefon: 317 5567/106

Gospel tábor – Kiskőrös, jún. 23 - júl. 2.

Nyomkereső tábor – Nemespátró, július 18-24.

Sport-tábor – Nagyveleg, augusztus 5-12.

Ten Sing tábor – Telekgerendás, augusztus 14-19.

Lovas tábor – Paks, augusztus 14-20.

Információ: KIE-Iroda, 1085 Bp. Horánszky u. 26. Tel: 267 0587

Marton Tamás – Telefon: 89-324 101

e-mail: kie@kie.hu

honlap: www.kie.hu

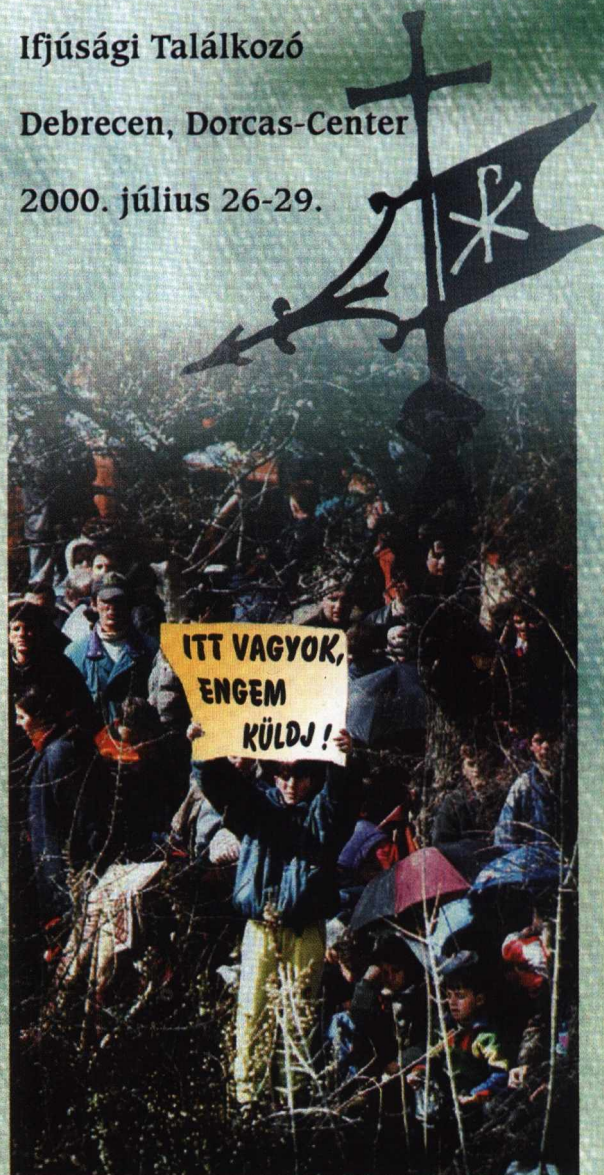
Szélrózsa

III. Országos Evangélikus

Ifjúsági Találkozó

Debrecen, Dorcas-Center

2000. július 26-29.

C O N T E N T S

Editorial about 1 Corinthians 16, 8-9

Church-statistics – interview with Jenő Sólyom

Hungarians met Christianity – millenium serie

Evaluation of the ProChrist evangelism

About the Ecumenical Community on Evangelism

Introduction of the Christian Policemen's Association

Conference of the Protestant Media Foundation

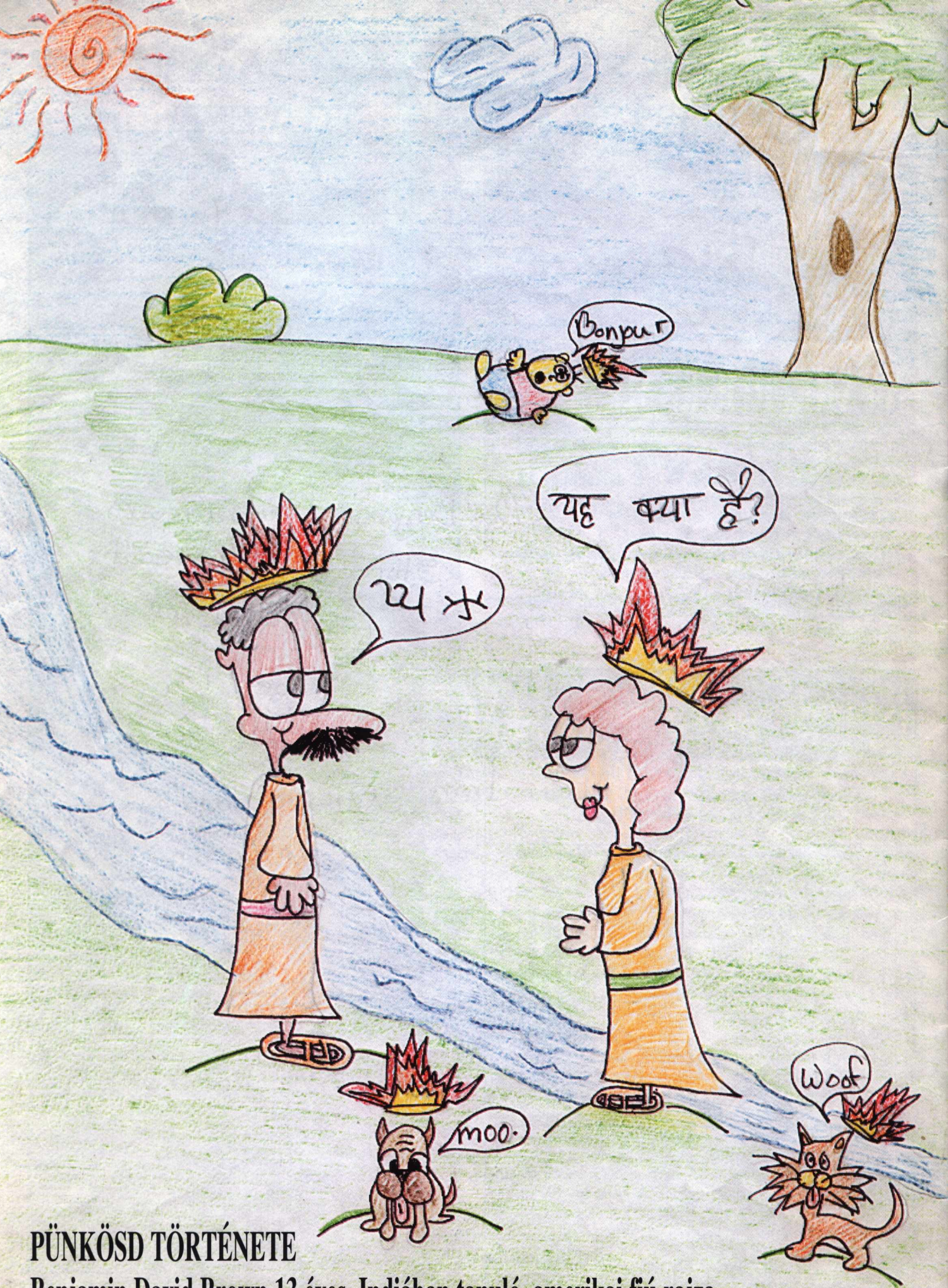
Letter from India

Report from Papua New Guinea

Citymission in Kaposvár

Mission days in Ózd and Gömör

Pressreview: Globalism as a new Babel? – from idea-Spektrum

PÜNKÖSD TÖRTÉNETE

Benjamin David Brown 13 éves, Indiában tanuló, amerikai fiú rajza

B. Brown